

En yüce dağlar, en derin denizlerden çıkmıştır. En derin acılardan doğar, en derin sevinçler. NIETSCHE

Sevgili Arkadaşım Melsa'ya;

Değerli doyumsuz birlikteliklerimizi hep daracık zamanlara sığdırmak zorunda olduğumuz anlardan hasrete, özleme yürüyorum. Gözümde yüzünün güneşli siması, dilimde türkün... İçimi, yüreğimin derinliğini; kavganın, acılı, coşkulu, sevinçli, buruk anlarının duygularımdaki izdüşümlerini sen bil istedim. Sana anlatacağım...

1.1. 1997  
ZAP-Dolaşive

Yeni umutlarıyla yeni bir yıl... Umutların gerçekleşmesi ve umutsuzlukların umutlanması dileğiyle hoşgeldin yeni yılımız...

Omayra  
Cevabı ömür süren bir soru bıraktım sana  
Mendili kan kokan sevgili arkadaşım.  
Usta bakışların keşfettiği rahatlıkla arkama  
Elimde şahmat,  
Yüzüğümde tek taş siyanür.  
Adınla bulan bir aşkın,  
Bir maceranın mecrasında  
Yolun sonunu söylüyordu.  
Günahkar iki melek olan sağdıçlarım

Al birkaç bulutlu sözcük  
Atlarını sırtında taşıyan çalınmış bir zaman  
Mekik, taflan, kar hasadı bir iklim  
Aşk mı, macera mı dersin bu uzun seferberlik.

Bu ilişkinin topografyasını,  
Mezhepler tarihinden bulup çıkardım.  
Adanan boynunda o gümüş zincir  
Biliyor musun, arması sallanıyor ucunda  
İşte yazgının kara zırhlısı.

Kork! Kutsal kitaplardaki kadar kork!  
Çünkü hiçtir bütün duygular  
Korkunun verimi yanında  
Benim ruhum nehirler kadar derin.  
Kızıl kısraklar gibi üstümden geçeceksin!  
Arı bir sessizlik duruyor  
Şiddetimizin armaları arasındaki uzaklıkta  
Gövdenin demir çekirdeği  
Kalkan tenimin altında  
Sana okunaksız, bana giz.  
İçindeki uğultunun izini soruyorum  
Bir açıklığa taşıyorum ele vermez yerlerini  
Harabeler diriliyor  
Heykeller tamamlanıyor.  
Kendi kehanetinde büyülenmiş gözlerimin önünde.

Başka çağlara gidip geliyoruz,  
ay tanrısı için.  
Seviştığımız ve uyuduğumuz sahillerde  
Aşkın kaplan ve yılan düğümüyle  
Öpüyorum seni boynundaki yaradan.  
İniyorum kaynağına  
Aydınlanmamış yanların ışığa çıkıyor.  
Dokunuşlarımın parıltısında  
Düğümlü mendilin, gümüş zincirin  
Sımsıkı kilitlediğin bütün kilitler çözülüyor  
avuçlarımda.  
Tılsım tamamlanıyor.  
Ortaçağ kentlerinden geçiyoruz dönüşte.  
İndiğim kaynakların mezhep değiştiriyor.  
Zamanın ve uzamın kilitlendiği  
Kara kutuda benim kelimelerim.  
Tılsım tamamlanıyor.  
Dudaklarından sızan erkek sütünün kara  
büyüsüyle.

Sevgilim oluyorsun.  
Uyuyor ve yıkanıyoruz ay ışığında.  
Bakıyorum güneş iniyor yüzünün  
alacakaranlığına.  
Adın yoktu tanıştığımızda  
Eksiğini de duymadık  
Bazen bir rüzgarı, bazen birkaç zeytini  
adının yerine kullandık.

Adın yoktu tanıştığımızda.  
Sonra da olmadı.  
Çünkü başka biri oldun zamanla.

Şimdi adın var  
Şimdi ruhumun sislerle dolu derinlikleri  
Yükseliyor ve tehdit ediyor  
Bastırılmış varlığımın bütün cepheleri  
Yüzümün pususunda geziyor  
Sularda bilenmiş bıçaklar  
Uyandırılmış acılarım, bulanmış sarnıcım

Etimle ruhum arasında çelişen ilke.

Geri döndü bana.  
Kendi ellerimle kurduğum kara büyüden  
İçimdeki tarih bitti.  
Siliyorum bir aşkı vareden her ayrıntıdaki  
parmak izlerini

Ve şimdi adın var  
Ve şimdi  
İkimizin vaktinde  
İntikam saati geldi  
Omayra!  
Bu adı verdim sana  
Ve mevsimleri bütün anlamlarıyla.  
İki çakıllı bir deniz vereyim.  
Hayallerin mavi buğday  
Dokuz yaşamın olsun tek tek öldüreyim.  
Esmer ve çırlıçıplak bir gecede  
bütün düşmanların gelecek  
Koynumdaki cenaze  
Seni saran efsane çürüyüp toprağa karışırken.

Kucağımda başın  
Gümüş bir tarakla tarayacağım saçlarını  
Kendi enkazımın üstünde  
Kurtlar, çakallar gibi uluyarak ağlayacağım  
acıdan.  
Öldürerek yaratacağım seni kendimde.  
Ocağın parıltısıyla aydınlanan yüzün  
Yüzünden habersiz sakın gülüşün  
kamçılıyor içimdeki bütün köleleri.

Ben ki hileli bir oyun,  
Birkaç kırık zar.  
Ve kara muskalı tılsımlarla  
Almışken seni kaderinden kıyasıya  
bağlamışken kendime

Asıl sen tutsak etmiştin beni  
Dünyaya kapalı kapıların ardındaki  
İçi boş sensizliğine  
Sığılığın sevgisizliğin  
O sonsuz kendiliğindenliğin  
Dünyanın sana deymeyen yerleri  
Nasıl da çekici yapıyor seni.  
O kadar bağlandım ki,  
Tutkusuz bedenine  
Ya öldüreceğim seni  
ya tunç çağından heykeller indireceğim  
dökümüne...

Sayılayan bir ağaç gibiyim Omayra  
Uğultusu geliyor ta derinden  
Gövdemin geçtiği monalların  
İçimdeki deprem ayakta tutuyor beni.

Geri dönüp vuruyor çalınmış zaman  
Bak, sana korkaklığımı veriyorum.  
Varolmanın bütün varoşlarından  
Ben yenildim, işte silahlarım.  
Tılsım tamamlandı  
Sonuna geldim  
Çizgilerini sildiğim bir büyük haritanın  
Aşkın ölüm sınırında Omayra  
Olduğun yerde kal, kımıldama!

M. Mungan

1 Şubat 1997  
Haftanın / Geliya Pısaga

Sevgili dostum;  
Karlı bir vadiden, bilmem kaçınıcı kez düştüğümü bile amınsayamadığım adımlarımla inerken, ağır, özlemlı, duyguluydum. Yanımda dostlarımlı yoktu. Dostlarımlı özlüyordum. Hasretin, ayrılığın, özlemin daha ilk saniyeleri, ilk saatleriyken neden bu kadar ağır, sancılıydı? Neden boğazımda bir düğüm ve gözlerimde yaşlar akmaya bu kadar hazırıldı? Yanımda, dostlukları, yoldaşlıkları sınanmamış, ispatlanmamış, silah arkadaşlarımlı. Uzaklılar. Henüz birlikte ağlamamış, birlikte gülmemiş, "yaşam" denilen o karmaşık labirentin kanallarında kaybolup, yeniden doğru yola koyulmamış olduğumuz silah arkadaşları benden metrelerce, kilometrelerce uzaklılar henüz. Yaşam labirentinin bir kanalında kaybolmuş, üşümüş bir çocuk gibiydim. Sırtımda çanta yerine acı-tatlı hatıralar vardı. Dostlarla arama coğrafyalar girdikçe hatıralar ağırlaşıyordu. Ayrılıklar! Hele de bizde sevgili arkadaşım. Hele de bizde ayrılıklar nemenem. Bıraktığın insanları bir daha görememe sancısı, kara bir bıçak yarası gibidir yürekte. Sevmem ayrılığ. Hem kim sever ki... Ama sevgi ayrılıklarda verir en önemli sınavını. Unutmamak, sevgiyi özlemlle, hasretle bilemek ve kavuşma gücünün o eşsiz beklentisi için yürek büyötmek başarmaktır sevgiyi. Ve unutulmamak en büyük dilek. Unutulmak nemenem bir korku. Bunun için mi insanlar ayrılırken hep bir şeyleri verir birbirlerine ve o iki sözcük aslında şifredir: "Sakın kaybetme", yani "sakın unutma beni." Evet! Dostlarımlı, sevgili yoldaşlarımlı ve seni güzel arkadaşım unutmayacağım elbet.  
Yüreğimde yüzlerce sevgi tohumu var, herbirini tek tek büyötmem gerekecek.  
Ölkemizin bir cennet mekanındayım. Ve zamanın yeni bir başlangıç noktasında. Bir bitışten, bir başlangıca bu kadar keskin bir geçiş elbet sancılı olacak. Ama yüreğim kaldıracak bu sancıyı. Şimdi kanlı kavgalı olduğum bu ayrılık, ılık yumuşak bir özlem olacak biliyorum. Olmalı, çünkü sevdiğim insanları

başarısızlıkların nedeni yapmak istemem. (Bu kalemi bana Serkan arkadaş vermişti. Ve kalem bitti. Bu bile beni nasıl üzüyor bilsen. Bu duygusallığı mutlaka aşmalıyım.) Yapmak istemem çünkü, başarmak sizlerle yeniden görüşebilmenin tek koşulu benim için. Kimseyi beni sevdiğine pişman etmek istemem. Beni sevenler, beni sevdikleri için her zaman gurur duymalılar. Bunun tek koşulu devrimde başarmaktır. Bu sözü verdim tüm yoldaşlara. İşte bir yapma nedeni.

Beni bekleyen görevler, beni bekleyen zor günler var. Belki de benim için her şey yeni başlıyor. Savaş ve savaşta yaşamı yaratma mücadelesi. Yaşam pratiği bütün karmaşıklığı ve zorluğuyla karşımda duruyor. Şaşkın bir ördek gibi etrafında ayaklarımı yere vurup kaldırmak, kanat çırpamak değil benden beklenen. Yapmak istediğim de bu değil. O karmaşık yaşam denizine girmek, yüzmek ve yüzdürmek... Bunu yapmalıyım Melsa. Bunu yapmak için çok tarihsel, çok güncel, çok kişisel sebeplerim var. Çılgınlar gibi savaşmak istiyorum. Düşmanla, geriliklerle, beni tüm sevdiklerimden ayıran bu ülkesizlikle, bu özgürlüksüzlükle, bütün bu saçma sapan dengesizlikle, adaletsizlikle savaşmak, savaşmak istiyorum. Belki de bu ayrılıklar kamçılıyor içimdeki bu asi isyan duygularını. İsyan etmek istiyorum. Niye ayrılmak zorundayız, niye sevgiler yarım yamalak yaşanıyor, ya da neden sevemez insan gönlünce. İşte beni isyan ettiren amansız neden. Öfkeliyim gerçeğe. Ve kabul etmiyorum işte. Savaşacağım. Sevgilerimizi ekeceğimiz ve hiç ayrılmak zorunda olmayacağımız bir kutsal toprak için savaşacağım. Senin de burada olmanı ve birlikte omuz omuza savaşmayı her şeyden çok isterdim. Ama senden bir parça aldığı için işte o acımasız gerçek ve bu nedenle sen burada olamayacağın için ve bir kez bile olsun bu esrarengiz, gizemli mekanın o mükemmel havasını birlikte soluyamayacağımız için de öfkeliyim ve savaşacağım.

Ve "ne olurdu sanki gelebilseydin" sözcüklerini kafamda bu denli döndürüp duran bu duyguları ancak böyle sakinleştireceğim. Duygularım çok deli dolu. Yabancıyım, garibim. Hüzün kaplıyor içimi. Bütün yüzler, sözcükler garip. Bilmediğim bir mekana yalnız düşmek her şeyi daha bir zor yaptı benim için. Ama partinin bana duyduğu güvenin bir ifadesi olan buraya gelişime mutlak anlam verme gereği de duyuyorum. Dünya kadar gerilik, yanlışlık var. Partinin karşısına ağlayan bir mızımız çocuk gibi çıkmak suçlu olmaktır. O yüzden benim yapmam gereken çok şey var. Burada Melsa, "farkı yaratan ayrıntılar." Ufak bir ayrıntı götürebildiği gibi kazandırıyor da. O yüzden çok örgütlü bir kişilik olmam gerekiyor.

2 Şubat 1997

Savaş başladı. Dün ilk girdiğim takım toplantısında bir gizli örgütü ve liderini ele geçirdik. Sinsice, mahsun bir manga komutanının yönetsiz girişimlerini kendisine basamak yapıp onu çökertmeye çalışan, bunu yaparken, yine çok masum birçok küçük yaşta arkadaşı, manga komutanına karşı kışkırtan ve arkadaşların gözünde bu manga komutanını bir canavar kadar kötü göstermeyi başaran bir entrikacı kadındı sanık. Ve kendi kazdığı kuyuya düştü.

Uzun ve oldukça etkili bir propaganda yapıp yoldaşlık üzerine, yavaş yavaş somuta indi. Doğrusu, hemen belirteyim, ses tonu ve yüz mimikleri bile bana dürüst gelmiyor, içimden bir ses, "onun bu söylediklerini yüreği hissetmiyor" diye beni dürtüklüyordu. Sonuna doğru konuşmasının, sanık olacak arkadaşımız kozunu gösterdi ve arkadaşların mangasına gitmemek için ağlayıp kendilerini yere attıkları manga komutanının görevden alınıp; özeleştirisi yazmasını önerdi. Geleneksel kadın, bütün orijinalliyiyle yine sahnede idi. Allahtan durumu farkedenden birkaç kişi, kendilerini bireysel hesaplarından tümüyle değil, ama kendi işlerine de gelecek kadar kurtarıp, konuştular...

"Ne yardan geçerim ne serden" misali sanık olacağı da, diğerini de fazla incitmeksizin eleştirip gerçeğe dirsek teması yaptılar da durum tarafımızdan anlaşıldı. Müdahale ettik. Sanığın suçu kesinleşti. Rapor istedik. Bizim arkadaşlar, biraz daha sıyrılıp bireysel kaygılardan ya da bireysel hesapların bu kez biraz bizden yana işlem göreceğini mi düşündüler, orasını bilmem ama hepsi rapor önerisini sanık için onayladı. Son direnişini yapmak isteyen sanık, bundan sonraki çırpınışın nafile olacağını anlamakta gecikmeyecek kadar da zekiymiş. Yenilmiş ama elindeki kozları hala bitmemiş bir savaş komutanı gibi öfkeli, buğulu, hırslı ve sinsi bakıyordu yere. Erken teslim olmayacağına benziyordu. Ama ben, onun partinin çelik iradesini, bu sadece sıkıcı ve rahatsız edici olmaktan öteye gidemeyen bakışlarıyla etkileyemeyeceğini ve gelişen özgür ve dürüst kadının onun bizi korkuttuğundan daha çok, onu korkutacağını bildiğinden sakın, rahat ve mutluydum.

Gülüşerek döndük mangamıza. Sülbüz arkadaşla olayı değerlendirirken, biraz da zafer havasındaydık. Dün ve bugün şunu çok iyi anladım. Sadece o olayla bağlantılı da değil, bazı başka şeyleri hisler düzeyinde algılıyor ve şimdilik değerlendirmeye çalışıyorum. Bu düşüncelerin sonucu da iyi anlıyorum ki, sınıf savaşımında bir güç olacaksın, iki dürüst olacaksın ki yenesin. Ciddiye alınman için, mutlaka seni bir şeyden saymaları için güç olmak gerekiyor. Hakim, atak, cesur olmak, pratik çözümücü olmak şart! Ve yine zerre kadar bireysel hesabın olsun, minnacık kişisel sebeple yürütmek iste sınıf savaşımını; yanarsın ve yakarsın. Çok dürüst ve sadece halk için istemek gerekiyor savaşı ve onun yürütülüşünü. Ancak o zaman, kendini altettikçe başkasını yenebiliyorsun. Ama diğer türlü olmaz, biliyorum.

Ve yine bugün kaç kez senden bahsettik seni tanıyanlarla. Kulakların çınlamıştır belki de. Resmimize baktık. O ağacın altında oturmuş olduğumuz, ikimizin de sararmış sonbahar yaprağına benzediğimiz resim. O gün benim yaralı olduğum bir gündü. Seninse bütün vaktini beni teselli etmeye verdiğin... Sonra kirvem ve arkadaş şarkılarını söyledik beraber. Arkadaşlığımızın fiziksel beraberliğinin mutlu günlerinin sona ermeye yüz tuttuğu bir an'ın ağırlığıyla da sanırım, o gün ağırdı duygularımız. Nietzsche diyor ki "anı irin toplayan yaradır." Giderek o adama sempati duyuyorum. Bazen tıpkı beni anlatıyor sanıyorum.

4 Şubat 1997

Yarı bele kadar kar içindeyiz. Ve kar yağış hızından hiçbir şey kaybetmiyor. Böyle giderse akşama doğru boğazımıza kadar kara gömüleceğiz. Aşağı bölük gelemediği, çadırları kar içinde kalmış olduğu için, bugün eğitim yapamıyoruz. Arkadaşlar oduna gittiler, biz de çadırların üstünü temizledik. Kışa, dağ

soğuğuna ve kara karşı naylon çadırlarla direniyoruz. Bu direnişimizi fazla anlamlı bulmuyorum. Belki iki yıl önce anlamlı bir direnişti ama şimdi "tembelliğimize, hantallığımıza, akılsızlığımıza doymayalım" diyorum. Çünkü şu an çok iyi yapıllı şikeftlerde tünel ve sığınaklarda olabilirdik. Biraz kar yaşamın düzenini sabote etmezdi. Arkadaş yapısında yaşamı zor koşullarda da sürdürebilme yönlü bir zayıflık var. Örneğin bugün kar var diye tepciler ve devriye çıkmamış. Herkeste kar var, nasılsa düşman gelmez düşüncesi hakim. Aslında sanki ruhta, düşüncede yenilmiş bir arkadaş yapısı var.

6 Şubat 1997

Sobanın kapısı açık, içindeki rengi tarifsiz alevler ve közlerin koyu kırmızı çatlaklarından sızan açık kırmızı ışık beni derin bir duygu alemine çekiyor. Evet! Yarın yine çantamı sırtıma alıp yola koyulacağım. Vedalaşmalar, tartışmalar, "yaşamımın bir yeni başlangıcı daha" diyeceğim bir yeni yere gidiş. Bu kez Çiyaye Sipi yolcusuyum.

10 Şubat 1997

Çiyaye Sipi

Devrimci literatürümüze yeni bir sözcük daha eklenmiş biz uyuya kalalı; "Devrimci ahbapçavuşluk"

11 Şubat 1997

İşte Çiyaye Sipi taburu ve işte bayan bölüğü. 26 saat kar ve soğuk, rüzgarlı, tabana kuvvet bir yolculukla ulaştık yerimize. 4 yılı aşkındır partideyim ve birbuçuk yıla yakın "gerillada" kaldım sayılır. Ama hiç yaşamamış olduğum çok belli. Gerillaya yeni adım attığımı, zorluklarıyla iç içe olan güzelliklerini yeni algıladığımı görüyorum. Lüks gerillacılık bitti. Gerçek gerilla yaşamaya değer. Dün yolda gelirken köylere uğradık, dost yüzlü, korku bakışlı, yoksul, belleri bükülmüş insanlar gördük. Evet, onlara hakim olan temel duygu korkuydu. Kendilerini bize iltifat etmek ve sanki KDP'yi de kötülemek zorunda hissediyorlardı kendilerini. Çünkü bizi görür görmez yaptıkları ilk iş bu oluyordu. Ezberlemişler gibi. Ne tuhaftır bizim insan gerçeğimiz. Kendisi gibi olmamaya ne çok sebep buluruz biz ve ne çok

mecbur ediliriz.... O insanlar bizi seviyorlar ve normal şartlar altında biz onların tek öncüsü olacağız, onların da genel isteğiyle. Ama iç ve dış baskılarla her şeyleri çok yapmacıklaştırılmış. Sevgilerine inanıp inanmayacağımıza şüpheliler.

Bayram olduğu için kendilerine aldıkları hurmadan verdiler bize ve bir de yufka ekmek. Yolda yürürken yedik. Gerilla yaşamımın en güzel anlarından biriydi. Ne için, nerede, nasıl yaşadığımı iyi anladığım anlardan biriydi. Biraz yürüdük. İleride büyük meşe ağaçlarının kalın gövdeleri arasında çok neşeli, çok coşkulu türkü ve alkış sesleri geldi. Dağda bu sesleri ilk duyuşumdu. Mekansa sadece tablolarda olur sanıyordum, bu kadar güzel haliyle. Yanaştıkça ses yükseldi. Yirmiye yakın her yaştan çocuk el ele tutuşmuş halay çekiyorlardı. Bayram ya! Bizi görünce daha da düzenli ve coşkulu oldular. Hepsi bir ağızdan "Le sivaro, hey lele, hey lolo" diye bir türkü söylüyorlardı. Sonra çok sıcak ve içten ellerini bize uzatıp bayramımızı kutladılar. İçlerinden biri sigara ikram etti. Aslında almak istedim. Sigarayı en zevkle içebileceğim bir andı ama almadım. 4-5 yaşında çok kocaman gözleri olan biri ilgiyle bana bakıyordu. Ona adını sordum, daha cingöz olan bir diğeri "onun adı Hejar'dır" dedi. Kendininki de Serdar'mış. Başkan'ın küçük resmini Hejar'a verdim. Sevindi ve utandı. Büyük meşe ağaçlarından birine koca bir salıncak kurmuşlardı. Binnem için ısrar ettiler. İçimdeki çocukla oluşturmam gereken olgunluk arasında sıkışıp kaldığım ve karar veremediğim birkaç saniye sonra, susturup salıncağa binmek isteyen çocuğa olgunluğu giyinerek vedalaştım çocuklarla. Ayrıldık. Bir saat yürüdükten sonra bile, hala sallanıp türkü söyledikleri farkedilebiliyordu.

Salıncağa binmediğim için bin kez pişman oldum. Sonra tabura geldik. Yaşamımız, yaşamı yaşayış tarzımız, içinde yaşadığımız mekan ve o mekandaki bazı sahneler kadar güzel değil yoldaşım. Ya da birçok kez öyle olmuyor. Adına sınıf mücadelesi dediğimiz bu kavgada yöntemlerimiz yaşamı tanınmaz hale getirebiliyor. İkiyüzlülük, dedikoduculuk ve artık bir kişilik, tarz haline getirdiğimiz entrikacılık, parti kültürü yerine oturan ya da oturtulmaya çalışılan yöntemler.

Daha gelişimin ilk günü, hatta gönderilişimde bir sürü şey kafamı kurcalar oldu. Açık olmak gerekir. Önderlik beni bölge yönetimlerinde YAJK temsilcisi olarak görevlendirirken, genel çalışmalara da aktif olarak katılmamı, kendimi daraltmamamı söylemişti. Bu bilindiği halde, tüm genel yönetimlerden soyutlanarak sadece Çiyaye Sipi'de aslında takım olan, ama bir bölük şeklinde örgütlenmiş gücün başına verildim. Üstelik bölge toplantısına bile uyduruk sebeplerle katmadılar. Bayan bölümü ise genelde savaş dışı yapıdan oluşan bir bölük. Toplam 30 arkadaş. Benim için sorun değil, daha da iyidir. Ama ben üç yıl boyunca geliştirdiğim yoğunlaşmayı ve yaşadığım geniş parti toplantılarını daha geniş sahalara aktarabileceğim inancındaydım. Ve bence partinin ve Önderliğin de beklentileri bu yönlüydü. Şimdi bunda ne mi arıyorum? Böyle olmasının bir nedeni var. Anlayacağız elbet. Evet sınıf savaşımı bu. Çok politik olmak lazım. Sebebini ileride belki yazarım. Daha da netleşmem gerekiyor.

Buraya geldiğimin ikinci günü genel yaşamın bazı şeylerine müdahale etme gereği duydum. Sadece 1 şeydi bu. Ama ben yokken bölükle ilgilenen takım komutanı arkadaşımız buna çok içerlemiş. Tartışma esnasında susarak onayladığı kararı, erkek arkadaşlara aktarırken karara katılmadığını, benim bir taburun komuta kademesini boşa çıkardığımı iddia etti. Şaşırdım. Ama üstüne de gittim. Dolaylı yollardan yaptığının ikiyüzlülük olduğunu anlatmaya çalıştım. Ve o da anladı. Sabah davranışları değişmişti. Yine ilginç bir arkadaşımız daha var, Bedir. "Bayanların ne özgün sorunları varmış da erkeklerden saklıyorlarmış, kendi içlerinde halletmeleri gerekiyormuş" diye çok meraklanan bu arkadaşımız, beni tuhaf tuhaf süzüyor. Herhalde benden ne çıkar diye çok merak ediyor. YAJK'a karşı da hayli tedbirli.

Arkadaşımızın ciddi endişeleri var. Daha işe başlamadan beni ciddi ciddi uyardı. Hatta ayağını denk al dedi, sayılır. Bu bölük komutan yardımcısı arkadaşla biraz zorlanacağız gibi.

Velhasıl... Kötü bir duygu biliyorum. Ve biliyorum aşılmalı. Aşılmazsa sonuç kötü olur. Ama kendimi bu mekanda yabancı, garip hissediyorum. Gönلüm bir kuş olup Zagros'a uçmak istiyor. Xanxurke'ye ya da bazen aşip yüce dağları Dersim'e Munzurlar'a savruluyor gönلüm. Gönلüm ağlıyor öksüz çocuklar gibi iki gözüm...

Bir selamın ola  
gele kuşun kanadında bahar,  
kanlı kavgalı  
yiğit dövüşlerin doruğunda  
akan kızıl kandan  
çimlenip yeşere gül  
adını özlem koya  
sıvışıp kara gecenin altından

toprağa yerişe güneş  
umudu sağa memesinden  
vere köküne

14 Şubat 1997

Geçen gün telsizde Cafer arkadaşın Botan-Haftanın bölgesine geçtiğini duydum. Oldukça iyi bir haberd. Sevindim.

Akşam

Yalnızlık yazdırıyor adama. Altı okka oturuyor yüreğine karabasan gibi, ağır sancılı çöküyor... Hele de gün batımlarında ve gece öncesinde. Yok, yok... hep yalnızlığımda değilim. Ve hep sizleri düşünüyorum... Girdim işlerin içine ama yüreğimin bir köşesinde hep bir özlem pınarı var. Yalnızlık derelerimden akıp gidiyor. Sızlıyor yüreğimin menderesleri, özlem deresinin sürüklediği çakıllar çarptıkça. Ama sabrımın ince gülü boyveriyor.

Aklıma Gezgör'ün şiiri geliyor.

"Ahı tutmuş dersin birilerinin

Böyle garipliğim..." deyip devam ediyor.

Neyse gece hüzün karabasanı gibi çöküyor üstüme yavaş yavaş. Böyle anlarda yaşam ağır geliyor. Hüznü yaşamaya, acı hissetmeye dayanamıyorum. Uykunun sakın kollarına koşuyorum telaşla. İlişki tarzımızın beni bu kadar zorlayacağını tahmin etmemiştim Melsa. Oysa çok şeyden kopup az şeye bağlanmışım. Bir yanlışlık olmalı, bu kadar yaşamamalıydım bu duyguları. Bu duyguları dizginleyebilecek miyim dersin. Kırbaçlıyorum yüreğimde ağlayan her duyguyu. Susmuyorlar. İnat edercesine. Üstelik bu gece vakti her şey üstüme geliyor. Normal mi? Değil. Bastırmak istedikçe asi kabarışları, daha çılgın vuruyorlar beynime. Gözlerim çalkalanıyor. Bazen ağlayasım geliyor çocuklar gibi. Ayıp mı? Değil. Bir hediyeye dokunuyorum. Yazılmış bir yazıya gözüm değişiyor. İçim eziliyor. Ben deliyim Melsa. Başkan çok doğru söyledi bana. Ben kendi kendini tüketen biriyim. Bu özlemi böyle yaşamak yarı enerjimi sömürüyor. Yanlış, biliyorum yanlış. Sevgi, felç etmez adamı, etmemeli. Sana umudu yazmalıyım. Sana başarıyı yazmalıyım, sana yeni sevgi ve dostlukları yazmalıyım. Ama işte biliyor musun sanki ben bu duygularla gerçek arasına sıkışıp kaldım. Ürküyorum. Gerçeğe yenik düşmekten ürküyorum. Ne tuhaf. Bu duygulardan acı duymama rağmen bunlardan tam kurtulma çabasını da gösteremiyorum. Sanki "ne yardan geçerim ne serden." Ben yol ayrımına geldiğimi hissediyorum Melsa. Çünkü gerçeği çok zorluyorum, çok dayatıyorum kendimi gerçeğe. Duygularımı çok yaşıyorum. Gerçek denizi beni boğacak diye ürküyorum. Mutsuz çocuk olmak istemiyorum. Yaşanılması gereken, mutlak yürünmesi gereken yolda başka dünyaları, başka insanları çok istemekse beni çok mutsuz ediyor. İşte bu ayrımdayım, bu ayrımın başındayım.

17 Şubat 1997

Sana şu an içimdeki duygu karmaşasını anlatsam sevgili arkadaşım, ne öfkeyi seçebilirsin, ne çaresizliği, ne hüznü, ne nefreti, ne özlemi, ne de herhangi başka duyguyu. Çünkü bütün duygular derin bir nefret mağmasında eriyip tek bir şey oldu. Tek bir duygu olup çıktılar. İnat, intikam ve azim. Evet! O yüzden sana duygularımı yazacak gücü bulamıyorum. Ama sana bir gözlemimi yazabilirim. Erkek ve onun yamağı olan köle kadın giderek ne kadar çirkinleşiyor. Ne kadar iğrençleşiyor. Tiksinti veriyorlar bana. Nasıl tiksiniyorum bu iğrenç, kaba, içi boş erkeklerden bir bilsen. Ve tabi bu erkeğin şu an'a dek de yaşamasının biricik nedeni olan işbirlikçisi kadına duyduğum nefret daha da kapsamlı.

Bugün zafer kazanmış gibiydiler. Metin arkadaşına tekmillerin bölük bölük ayrıldığı haberi ulaşınca bizi aradı. Tekmillerin ayrı alınması gerektiğini söyledi. Tabii ki ben onun yaklaşımını da genel erkek egemen yaklaşımdan ayrı tutmadım. Bunun için hiçbir neden de yoktur. Ama sevgili arkadaşlarımız bu fırsatı iyi değerlendirdiler doğrusu. Telsizle, benim yapıyı bayan-erkek diye böldüğümü, bütünselliğin önüne geçtiğimi, yine bayan arkadaşımızın gözüyle; her şeyi inkar ettiğimi, önceki emeği inkar ettiğimi, diğer bölük komutanı arkadaşın gözüyle ise, hiçbir şeyi dinlemeden müdahale edip çok yöntemsiz olduğumu Metin arkadaşına aktardılar. Tabii o da bildiği tüm geleneksel lafları sıraladı. "Bayan-erkek fark etmezmiş, özgünlük fazla yokmuş, bölgenin durumuymuş özgün olan, yaşam aynıymış. Bu nedenle de tekmiller birlikte alınmalıymış vb. birçok şey söylendi. Ve bizim sevgili erkek arkadaşlarımız tam bir zafer havası içindeydiler. İşbirlikçi bayan arkadaşımız ise temkinli temkinli etrafı süzüyordu. İlk raundu kazanmış sayıyordu kendini ve hepsi benim aşırı tepki duyup öfkeleneneğimi sanıyordu. Ama öfkemi bastırdım. Yumuşak davranışlar sergiledim. Zayıf bir kadın olarak görünmek istemiyorum. Çünkü zayıf bir kadın değilim. Yöntemsizim ama bu savaşa da varım. Bitmeyeceğim, Başkanım, sevgili Başkanım bana güç veriyor. Bunlar bana ne derse desin, Başkanımın özgürlük uğruna vereceğim savaşta benimle olacağına eminim. Yeter ki emek vereyim. Yeter ki doğru için olsun savaşım. Sonunda özgürleşen kadının kazanacağına inancım sonsuzdur.

Bu olay bende ki yapma hırsını daha da geliştirdi. Yapacağım, kendimi bir lokma haline bile getirsem mutlaka, hiç şikayet etmeden, hiç ağlamadan bütün kadınların bir parça özgür soluğu olabilmek için olacak çırpınışım. Kimse beni bundan caydıramayacak. Ne iğrenç erkek, ne de köle ve işbirlikçi kadın.

20 Şubat 1997

Süreç beni çok zorluyor, çok zorlayacak da arkadaşım. Ama ezemeyecek. Erkeğin iğrenç tatmin olamamış kompleksi, kadının geriliği, köleliği ve benim hayalciliğim, yoğunlaşma yetersizliğim, duygu ve düşünce üretmede yaşadığım yüzeysellik beni zorlayacak. Ama ne erkeğe, ne kadına, ne de kendime yenilmeyeceğim. Kendimde derin bunalımları, iç sıkıntıları yaşarken uzun süreli problemlerimin ışığa, çıkışa doğru yöneldiğini, bir patlama olacağını hissediyorum. Ya kendimin ve dışın gerici dayatmaları altında ezileceğim, ki bu tarih, önderlik ve tüm yoldaşıklar, paylaşılan tüm değerler ve tüm güzellikler karşısında lanetli olmak demek olduğundan bir seçenek bile değildir. Ya da müthiş bir çıkış yapacağım. Kendimi partileşmeye, en keskin düşüncelerle yaklaşıyor gibi hissediyorum. Her yönüyle müthiş bir partileşme, devrimi, yeniyi yaşama ihtiyacı kendini dayatıyor. Düşüncemin, duygumun içinde bulunduğu rehavetten utanç duyuyorum. İlk kez yenmek, başarmak bende bir saplantı gibi çelikleşiyor. Kaçak duygularımı, başkaldırının şafağında çarmıha geriyorum. Çünkü görüyorum ki; kaçak duygularım çok bencil, bir canavar gibi hislerimi, ruhumu, düşüncemi, bereketimi ve zamanımı yiyorlar. Sömürülüyorum kaçak duygularım tarafından. Evet isyan ettim kaçak duygularıma, hayallerime. Dışı yenmem için önce kendimi yenmem gerektiğini müthiş anlıyorum. Kendime öfkem, kendimin, kendimize ters yönlerine öfkem, beni kendimin tersi olmaya, yani kendimiz olmaya götürüyor. Götürecek. Yaşadığım sancılı sürecin sonunda ışığı hissedebiliyorum Melsa. Işıksız yaşanmaz. Işıksızlık beni bir deli gibi çılgın çırpınışlara, kendimi öldürürcesine bir ışık arayışına itiyor. Şunu ne kadar iyi hissediyorum. Ya öleceğim, ya tek ışığa, devrime sarılacağım Melsa...

22 Şubat 1997

İnsanlar beni ürkütüyor. İnanamazsın, nasıl kırmışlar sevgi, değer çeperlerini. Her şeyi yapar hale gelmişler.

25 Şubat 1997

Dün gece rüyamda Parti Önderliği'ni gördüm. Güzel bir rüyaydı. Bana gerçekleri oldukça sevgiyle söylediği anlardan birindeydik. Başlangıçta onu anlamak istemediğimi, son süreçlerde de bunun pişmanlığını duyduğumu söylüyordu. Her zamanki gibi, gerçekle karşılaşmanın amansız ezikliği içinde "doğrudur Başkanım" diyordum.

Ne kadar özlüyorum bir bilsen! Söylediği her şey beynimde yüzlerce kez yankılanıp, sedasını bırakıyor, gönlümün ince telleri acıyla sızlıyor. Ve sanki belki de yarın yeniden görebilecekmişim gibi. Evet, belki de elimi uzatsam sesinin ve varlığının tüm canlı renklerine dokunabilecekmişim gibi. Ve de özleme, sevgiye

leke düşürmeme, yani önderliğin yüreğinde yerimi koruma kaygım var. O sevgiyi kaybetme benim için her şeyi kaybetme anlamına gelir. Bir çiçeğin güneşi kaybetmesi, işte aynen böyle. Ve bu başarmaya bağlı, "Eğer sen beni seviyorsan, bulunduğun yerde her gün zaferler vardır." Bu kadar kesin koydu Başkanım ilkesini. Ben de "seviyorum" dedim. Öyleyse, o zaman...

Gidiyoruz Heval!

Çiyaye Sipi'den gidiyoruz. Güney Eyaleti askeri güçlerini buraya çektiğinden taburumuzun burada yapacağı başka bir şey kalmamış oluyor ve biz 1 hafta içinde Haftanın'e çekileceğiz. Doğrusu çok sevindirici bir haber bu benim için. Çiyaye Sipi'yi güzel, bembeyaz kayalıklarına rağmen fazla benimseyemedim. Zaten sırf kayalıkları güzel ve beyaz diye de sevilmez herhalde bir yer. Dostlukları, güzel yoldaşlıkları, en içten coşkuları, sevgileri ve hüznüleri yaşadığın yerleri seversin, öyle değil mi? Oysa ben Çiyaye Sipi'de insanların büyük bir bölümünde ikiye bölünmüşlüğü gördüm. Yok! Sıcak, saf, temiz, duygusal insanlar da var. Ama onlar hiçbir şeyi etkileyemeyecek kadar güçsüzler ve sırf bu güçsüzlükleri yüzünden bazen temizliklerine toz bile kondurabiliyorlar. O yüzden Çiyaye Sipi'de etkisini en çok hissettiren gücün acımasız eziciliği, güçlünün gücünü aldığı zeminin iğrenç bir yalan, ikiye bölünmüşlük ve sahtekarlık bataklığı oluşu ve bu yüzden haklının güçsüzlüğünün altında ezim ezim ezilip, isyan ettiği günler oldu. O kadar çok isyan ettim ki güçsüzlüğüme, kendime güven sorunlarıma... Ama neylersin Melsa. Düzen onların düzeni... Kadını, erkeği ile nasıl da sarılmışlar birbirlerinin iğrenç zayıflıklarına. Nasıl lanet okuyorum bir bilsen. Ama teslim olmuyorum da. Onlar diyor ki; ya yardım geçersin ya serden. Ben diyorum ki; her ikisi de değil. İşte böyle sürüp gidiyor kavgamız. Ve yine neylersin ki bana karşı kullanılan silahlar; örgüt, birlik, kolektivizm vb... genel geçer silahlar. Tabii gel de anlat. Her şeyin kesin başarısı için kadın, özgürlük gerekli. Gel de anlat, kime anlatacaksın, kim anlar. Zaten anlama sorunları değil, adamların kabullenme sorunları var.

Ama her şeye rağmen benim tam başarılı olamamamın altında yatan temel sebep, benimle ilgilidir. Geçmişe takılma, beni bugün üzerinde yeterince yoğunlaşmaktan alıkoyuyor. İğrenç bir nostalji yakamı bırakmıyor. Özlem, hasret, derken anı anına düşünce üretmekten, kararlara varmaktan alıkonuluyorum, kendim tarafından ve dolayısıyla hazırlıksız düşünüyorum pusulara. Bu da beni, silahımı pervasız ateşlemeye götürüyor. Vuruyorum ve vuruluyorum. İşte bu, beni asıl sıkıyan sebep. Hiç istemediğim şeyleri yaşamamın tek sebebi bu yoğunlaşma yetersizliğidir. Kurtlar arasında "az yoğunlaşıyorum" demek, ölmek demektir. Bunu biliyorum. Aslında yazmak istediğim çok şey var, ama gitmek zorundayım hevalım. Dönüşte yine yazacağım sana.

\* \* \* \*

Yine açık sobanın kapısı, içinde kırmızı alevlerin atlı orduların ilerleyişini andıran sesleriyle, közlerin çatırdayarak yanışı ve ateşin muhteşem manzarası görünüyor oturduğum yerden. Küçük bir mağaranın içindeyim. Her şey ne kadar doğal. Her şey ne kadar özüne yakın, kendisi gibi. Mağaranın soğuk taşları, alev kırmızısı, dışardan esen rüzgar ve... ve mağara ağzından sızan zifiri karanlık. Her şey, her şey kendisi gibi. Oysa en çok kendisi olması gereken insan, nasıl da uzak kendinden! Nasıl da kendisi değil! Bazen doğaya bakarken müthiş bir doyumсуuzluk, hatta sıkıntı ve belki de bir kıskançlık duyumsuyorum. Bir ağaç olmak, bir taş olmak, su olmak, dağ olmak, yıldız olmak, onları izleyen olmaktan kat kat güzel, hatta güzel olmaktan öte gerekli gibi geliyor. Nasıl da acı veriyor bana o an öyle olamayışım. Aslında bu bir vicdan sızısı diye düşünüyorum. Doğallığına ters düşmüş insanın, doğallığa özlemi. Öze dönüş özlüm. İlkeliğinin, bilinçsizliğinin yitirilişiyle ilerleyen ve ilerlerken, tükenen insan, tükendiği yerde ilk doğallığıyla boy verecek. Kendisi gibi insan olacak. Güzelim doğanın belki de gün batımından, akarsulardan ve ateşten daha güzel. Ne kadar özlüyorum o insanı.

2 Adar 1997

Dün yazacaktım, 1 Adar olması dolayısıyla, ama aşırı uyku sorunlarımdan dolayı erteledim. Evet, bir görsen baharın neşeli, şen şakrak gelişini... Bu sabah içtima öncesi ve sonrası tek işim kuşları dinlemek oldu. Hatta şu an oturduğum yerden bile, telaşlı neşeli uçarı sesleri duyuluyor. Doyumsuz bir şey. Siyah başları, kırmızı göğüsleri, beyaz kuyrukları, sarı ve gri kanatları olan çok ilginç kuşlar. Küçük küçük sırtlarında bize baharı taşıyorlar. Bazı ağaçlar tomurcuk tutarken, erkenci bazıları, patlattıkları küçük beyaz çiçeklerini, istikrarsız havaların soğuk, donlu gecelerine kurban ettiler. Ama Çiyaye Sipi'ye adını veren beyaz kayalıkların birçok köşesinde hemen görülebilecek olan yeşil çamlar, donlardan hiç de etkilenmedikleri gibi, "bahar mı geldi?" diye kandırıyorlar insanı. Aslında güzel bir doğa parçası burası.

Çamları beyaz, süt gibi bembeyaz kayalıkları, keklikleri, güvercinleri, baykuşları, güzel sesli ve tüylü kuşlarıyla ve yine muhtelif otlarıyla Kürdistan'ın, Güney'in güzel bir yeri.

Ama sevgili dostum dedim ya, bunlar birçok kez sadece teselli ediyor beni, mutlu olmak için başka şeyler de lazım. Çünkü doğanın bu güzelliği dışında insanın muazzam anti-doğallığıyla kıyasıya bir savaş içindeyiz. Savaşmaktan rahatsız değilim, savaşmak yaşam tarzı, hatta yaşam enerjisi. Ama insanın aşırma, sahteleşme düzeyi beni gerçekten şaşırtıyor. Yani bu kadar da mı olur? diyorum.

Sınıf savaşımında kirlenen yöntemlerden bahsetmiştim sana. Cins savaşımında bu yöntemler daha da berbat. Erkek daha da kudurgan ve azgın oluyor. Öfkeden küplere binen, köpüren ve her türlü ilkesizliğe girmekten çekinmeyen erkek gerçekten de kadını yitirmemek için müthiş bir gerici direniş içinde. Ama aynı zamanda bir güç olduğunu anladıkları kadını, yedek yapmada da çok istemliler. Bu olmayınca ümitsizlik onları daha da çıldırtıyor.

Okuduğumuz çözümlemeye dayalı olarak iki gündür YAJK tartışmaları yürütüyoruz. Buraya geldiğim günden beri ilişkilerimiz elektrikli olan, büyük ihtimalle benden önce buranın en teorik birikimli ve "siyasisi" olarak bilinen ve bu anlamda yaşamda biricikleştirilip, şımartılmış, ancak benim gelişimle eğitimlerdeki hakimiyetini ve doğal olarak yaşamdaki biricikliğini yitiren bir manga komutanı arkadaşımız var. Bu arkadaşımız benim eğitimdeki teorik açıklamalarıma ve eğitimi yönlendirmeme, arkadaşların ise, benim gelişimle eğitimin canlandığını sık sık dile getirişine çok içerliyor. Bu nedenle benim komisyon olduğum 7 gün boyunca 2 gün tepeci, 1 gün hasta, 1 gün subay, 1 gün mutfakçı, 1 gün fırıncı oldu. 7. gün eleştirdim. Sonra girdi eğitime ve benim hazır bulunduğum dersler boyunca tek bir kelime konuşmayıp, 1 saat izinli olduğum anda kalkıp yarım saat konuşuyor. Yani anlayacağın arkadaşımız bana çok içerliyor. Ben onun bütün erkeklik numaralarını ve feodal gururunu rihter ölçeğiyle bilmem kaç şiddetinde depremlere uğrattıyorum. Velhasıl!

Dün kadın ve erkek yönlü tartışmaların son toparlamasını yaptıktan sonra bu, adı Pir Ciwan olan arkadaşımız kalkıp, benim, ortamda bayan-erkek ayrımı yaptığımı, tartışmalara taraflı yaklaştığımı, bayanları kızdırdığımı, kendisinin bu tartışmaya gerek görmediğini, çünkü burada partinin görüşlerinin dile gelmediğini belirtti.

Tabii ki, sana daha önce sözünü etmiş olduğum bir bölük komutan yardımcısı Bedri arkadaşımız var bizim. Çok incelemeye değer bir tip. Abartılmış, şişirilmiş sahte erkeklik kalıbının misali, bir temsili. Bizim tartışmalarımızı, YAJK'ı PKK'den ayırma vb. biçimde yorumlayıp, hemencecik YAJK'ı sosyal bir örgüt olarak ilan ediverdi. Tabii ki ben de doğruları söyledim ortama. Bizim Pir Ciwan arkadaşımız bu arkadaşın çıkışından da cesaret alıp böyle bir giriş yaptı.

Şimdi bu iki arkadaş aslında karşılarında konuşan, düşünen, moralli, rahat bir kadın görmeye fazla dayanamıyorlar. Çünkü daha önce böyle bir şey gelmemiş başlarına. O nedenle Bedri çok temkinli bana karşı. En zayıf olacağım an'ı bekliyor. Oysa şimdi ben güçlüyüm ve güç'üm. Pir Ciwan kırılan gururunun acısından her fırsatta beni boşa çıkarmak istiyor.

Üçüncü bir arkadaşımızın durumu ise tam yürekler acısı. Bu arkadaşımız, Şubat-Mart hava durumu ya da Güney'in politik dengelerinden, psikolojik ve kişiliksel anlamda en fazla etkilenip, istikrarsızlık hastalığına yakalanmış ve hastalığı kronikleşmiş, ölmeyip de sürünen bir durumda. Tabur komutanımız.

Seyfi arkadaşına güleyim mi, ağlayayım mı, şaşırp karşısında kaldığım bir arkadaş. Ben onunla tekken bir şey söyledim mi, canı gönülden bana katılıyor. Ama bir iki arkadaş bana katılmadı mı, bu arkadaş anında onlarla birlikte cephe alıyor. Biri bana "iyisin" dedi mi o da iyi diyor, "kötü" dedi mi o da... Dün eğitim arası "heval dersi nasıl buluyorsunuz" dedim, "çok iyi" dedi. Pir Ciwan ve Bedri çıkış yaptı. Bu kez gelmiş "heval doğrudur, ben de sizi uyaracaktım fırsat olmadı" diyor. Öyle bir sinirlendim ki az kala "fırıldak" diyecektim, "sen de, bir o yana, bir bu yana." Zor tuttum kendimi. Çünkü bu arkadaş o kadar zayıf ki kim ne derse öyle gidiyor. İnsan bu kadar kişiliksiz olur. Hem beni kullanıyor, kendi yapamadığı birçok işi bana yaptırıyor, hem de biri beni eleştirdi mi, o daha fazla tepeme biniyor.

Aslında burada bir iktidar savaşı var. Bilemiyorum ama bana öyle geliyor. Seyfi ve Bedri arkadaşlar birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar. Ne kadar saklamaya çalışsalar da bu belli. Aslında ikisi de beni yanlarına çekmek istiyorlar. Ben ikisine de karşı olunca ikisi de birleşip bana yöneliyorlar. Ama özellikle buranın temel yürütme gücü Bedri'dir. Botanlı olduğu ve eski bir savaşçı olma durumundan ötürü avantaj onda. Herkes ona çok bağlı. Bazılarının ufak tepkileri de olsa kimse açıkça ona karşı koymaya cesaret edemiyor. Ben ediyorum ama açık söyleyeyim ben de ondan çekiniyorum. Müthiş bastırmacı, teşhir edici. Ve yaşam içinde bakışları sürekli benim üzerimde. Ondan aşırı bir rahatsızlık duyuyorum. Ben Seyfi'ye bir eleştiri getirdim mi, benimledir, ama bakıyor ki ben ona da hiç prim vermiyorum, soruna cins perspektifinden yaklaşıyorum, o zaman Seyfi'ye yaklaşımımı, eleştirilerimi eleştiriyor. Zararlı biri gibi

geliyor bana. Yakında buradan gideceğimize, en çok onunla aynı ortamda bulunmaktan kurtulacağım için seviniyorum.

Bir de bizim komuta kadememiz birbirine karşı o kadar uzlaşmacı ki, şaşırıyorum. Geldiğimden beri yapı içinde 3 kez birbirini dövmeye kalkma ve küfretme olayları yaşanıyor. Ve her üçüne de platform yapıldı. Dün en son yine oldu, son uyarı dedik. Ardından bir manga komutanımız savaşıncısına ilginç, tehditvari sözler savuruyor ve dövmeye kalkıyor, bir takım komutanımız ise bir savaşıncıya "gereksiz" diyor. Yapıda bu kadar yargılamışız, platformlar yapmışız, son uyarı demişiz, bizim tabur yönetimimiz tutuyor, bu arkadaşlar içinde "yapı önünde durumlarını açıklasınlar" diyor. Artık ne ciddiyeti olacaksa....

Neyse ben ikisinin de 2 gün görevinin dondurulmasını ve birer özeleştirici raporu geliştirmelerini söyledim. Ama niye birbirlerine karşı radikal tavır alsınlar ki; çünkü hepsi aynı durumda. Özellikle tabur komutanı arkadaş komuta kademesine karşı tam bir liberal. Hele de hatalarına ben karşı çıkıyorsam. O zaman tam bir sahip oluyor onlara. Güzelce uzlaşıyorlar. Sonra "durum normal" diye tekmiller veriliyor. Gözünü sevdiğimin anlayışları. Gerçekten Partiyi, Önderliği düşünen ne kadar az. Herkes statükoyu korumak için direnişte. Devrim yapmak isteyen az. Gerçekten yaşamı değiştirmek, yaşamı özgürleştirmek isteyen az. Şimdi bunların yanısıra, bayan arkadaşlar belki de ilk kez cins sorununu ve çelişkisini bu kadar yaşıyorlar. Dün Pir Ciwan'ın çıkışını tüm bayanlar çok keskin eleştirmişlerdi. Eskisi gibi hemen onların yanlarına koşmuyorlar, onları eleştiriyorlar. Bu çok güzel. Yani gerçekten kadın arkadaşlar anlatılınca anlıyor ve yaşamı değiştirmek istiyorlar. Bu yüzden seviyorum onları. Isındık birbirimize. Güzel sohbetlerimiz oluyor. Takım komutanı bayan arkadaşlarla aramızda birlik oluşuyor.

Ruken bizim bölükte bir arkadaş. Ancak henüz benim de tam çözemediğim bazı sorunları var. Düşüncesi ve davranışları hatta yüz mimikleri bile çok çok hantal. Ve işte bu nedenle bölüğün içinde oldukça değersiz, kimsenin ilgilenmediği, sadece herkesin alay ettiği veya öfkesini açıkça yüzüne kustuğu biri. Bugün, B-7 atışlarında hedefi vurmuş. Herkesin Ruken'le ilgili görüşleri birden değişiverdi. Ruken'e hediye verilmesi önerildi. İşte yaşamda sevgi saygı ölçüsü. B-7 hedefini vurmak...!

3 Mart 1997

Her yerin komuta sorunları var da, bu taburunki bir alem. Keyfiyet diz boyu. Arkadaşlarımız dün telaşlı telaşlı, Haftanın'e hareket hazırlıkları için 2 günün yeterli olmadığını o yüzden, bugünün eğitimsiz geçmesini, erzakların depolanacağını, askeri malzeme gömüleceğini vb. sebepleri sıraladıkları halde ve bense bunun yanlışlığını koca bir taburun sadece bu işlerle meşgul edilmemesi gerektiğini belirttiğim halde, tabii bizim feodal beylerimiz ve keyfiyetçi Ruken arkadaşımız dinler mi! Koca taburu 3 çuval un ve yarım çuval BKC mermisiyle oyaladılar. Kendileri atış yapıp, ava gittiler. Çok özlem duydukları üzere bayan arkadaşlar mangalarına girip laçkalık, sohbet ettiler. Deli oldum, çıldırdım, yapı çünkü tek milde hepsini eleştirmiş.

4 Mart 1997

Şu an saat sabahın 6'sı. Kampın ortasındaki koca taşın üzerine oturmuşum. Tam karşımda; içinde bulunduğumuz, derin, uzun ve dar dolun, iki yönlü süt beyaz kayalıklarının birbiriyle kesişip sona erdiği boğazın üst kısmında başı karlı Haftanın ve Cudi tepeleri görünüyor. Üstümüzden bir sel akıntısı gibi Cudi'ye doğru akan bulutlar, bütün griliklerini dağa yansıtıyorlar. Dağ, bulutların yoğunlaştığı bir odak gibi. Kasvetli ve tabi yine kuşlar. Şu an belki binlercesi birden o kadar aceleyle ötüyorlar ki... Neşesi, hüznü, telaşı, öfkesi anlaşılmaz bir türkü söylüyorlar. Toprağın kahverengisi, üzerindeki yaprağın sarısı, ağaçların, üşümüş beyaz dalları, uçlarında saçılmaya hazır kırmızı tomurcuk ve tek tük zeytin ve çamların koyu yeşili. Önceden de, önceden de beni hüzünlendirir miydi böyle? Önceden de böyle miydim ben?

13 Mart 1997  
Haftanın

Az önce alçaktan uçan iki uçak, eğitimimizi sabote etti. Kadını, kadın köleliğini, yani kendimizi tartışıyorduk. Bir süredir tartışıyoruz. Ama arkadaş yapısının yaşamında yeterli bir değişiklik görmüyorum. Öğreniyorlar, bir şeyleri anlar gibi oluyorlar ama en basit bir olayda yaşama yaklaşımlarındaki aşırı yüzeyselliği ve belki de vicdansızlığı görmemek mümkün değil. Bense çözüm üretmede yetersizim. Kendimi eğitime yoğun katıyorum, yaşama da öyle. Ama otorite olmada sorunlarım var. Yine yönetici arkadaşlarla doğru ilişkilene, kolektivizmi oturtmada sorunlarım var. Newroz arkadaştan geldiğim günden bu yana dürüst yaklaşımlar görmüyorum. Hep iki yüzlü, hep boşa çıkarıcı. Ne zaman bir eleştiri getirsem, o zaman beni eleştirmek akıllarına geliyor.

19 Mart 1997

Şu an o kadar daralmış, o kadar sıkılmış bir durumdayım ki ağlayabilirim. Ama ağlamam. Ayarlamacılıklar, bireycilik, bireysellik, kişisel kariyer hırsları ve bunun yönlendirdiği gündelik ilişkiler beni bunaltıyor, daraltıyor. Açamıyorum kendimi kimseye, işin kötüsü, ne kadar kötü, güç dürüst olmayanın elinde. Ve herkes güçten yana. İşte bu yüzden kendimi çaresiz hissediyorum. Kendimi de sorguluyorum. Duygularımı yargılıyorum. Acaba diyorum, mümkün mü, olabilir mi, beni yönlendiren bu öfkenin nedeni, bu daralmanın nedeni bende, kadınlık mıdır? Çekememezlik midir? Ama bunları fazla göremiyorum. Çünkü, gerçekten

tartışma, konuşma, yoldaşlık ihtiyacını en fazla hissettiğim, kadın adına en çok çalışmak, geliştirmek istediğim bir süreçteyim. Ve her şeyden önemlisi ayarlamaları dakika dakika görüyorum.

22 Mart 1997

Bütün sevdiğim insanlar, uğruna yola çıktığım ve ona ulaşmak istediğim, dünüm ve yarınım olan yoksul ve direngen halk, halkımın kanından ve canından olma halka adanmış yiğit ve savaştan halk çocukları, yoldaşlar, birlikte gülüp ağladığımız, birlikte dilimlerini adımladığımız, bir parça ekmeği ona bölüp bir damla gözyaşını yüz kişi kaldırdığımız, son kez el sıkıştığımızda yürek ezimlerinin derin sancılılarıyla gözyaşlarımızdan utanıp içimize akıttığımız sevgili dostlar, yürek arkadaşları ve beynimin yüreğimin kapılarını insanlığa açan ve insanı insan yapan sevgi tohumlarını yüreğime ekip, onu bilinçle sulayan, beni halkıma, toprağıma ve geleceğe bağlayan Başkanım. Newroz'unuz kutlu olsun. Newroz'un kutlu olsun sevgili arkadaşım Melsa. Ve senin de senin de Newroz'un kutlu olsun yüreğimde çimlenen yeni sevgi.  
NEWROZ PİROZ BE!

Şu an Cemal arkadaş Haftanın'ın tüm bayan yapısına, Haftanın'de çıkan olaylar ve sorunlar üstüne toplantı yapıyor. Çok uykum geldi doğrusu. Çünkü gerçekten yaptığı şey yükü kendi üstünden atmak. Evet, Partimiz tarihinde bir faili meçhul daha yaşanıyor. Cenaze ortada kaldı.

27 Mart 1997

Keşani

Uzunca oldu, sana şöyle doğru dürüst bir iki şey yazmayalı. Hep ayak üstü bir şeyler karaladım. Biliyorum büyük ihtimalle bu kısmı da mektubumun yarım kalacak. Çünkü artık bahar düzenlemesine geçişin ilk günlerini yaşıyoruz ve sürekli hareket halindeyiz. Dün yeni noktamıza ulaştık. Yeni bir bölümün başına geçtim. (Ve dediğim çıktı. Şimdi Dilan adında küçük bir arkadaşın bazı sorunlarını halletmem gerekiyor. Sonra devam edeceğim.)

28 Mart 1997

Evet! Dediğim gibi, artık bir savaş birliğiyiz. Ve bu birliğimiz karlar ortadan kalkar kalkmaz tam anlamıyla savaş durumuna geçecek. Zaten şu günlerde bir operasyon çıkma ihtimali var. TC askeri güçlerini Mardin ve Şırnak'da topluyor. Bunun yanı sıra KDP'nin Güney'de bazı hazırlıkları var. Eğer bir operasyon durumu söz konusuysa şu an bunu engelleyen tek şey Mart'ın sonlarına rağmen bir türlü normalleşemeyen hava koşullarıdır. Ocak'tan beter bir kar yağışı var. Tabii bu bizim için bir fırsat, oldukça gecikmiş savaş hazırlıklarımızı tamamlamamız ancak böylece mümkün oluyor.

3-4 gün önce düzenleme oldu. Bana oldukça uzak gelen, ama bir an her şeyden daha yakın olan Beytüşşebap'a gitme ihtimalim ortadan kalkınca ikinci önemli savaşıma şansı olarak bir savaş birliğinin başına verildim. 3 gün önce birliğimle birlikte Keşani denilen, bize ait alana ulaştık ve de yerleştik. Fazıl arkadaşın taburuna dahiliz. Dün ve bugün bazı yeni düzenleme ve tartışmalarımız oldu. Taburun genel eğitim sorumlusu olarak belirlendim. Vesaire vesaire....

Ama pratik beni zorluyor, zorluyor. Pratik ve de özellikle savaş pratiği koca bir deniz, bense kendimi bu denizin içinde şaşkın bir balık gibi hissediyorum. Gerçekten de savaş pratiği konusunda bir çocuktan farkım yok. Ya da arkadaşlar sağolsun, hep böyle hissetmemi sağlıyorlar. Dün, intişar anında nereleri tutacağımızı tartışırken, Fazıl arkadaşın kaba taslak anlattığı şeyleri ve araziye krokiye dökmesini belirttim. Herkes ilginç ilginç sırttı. Çok komik ve alakasız bir şey demişim gibi. Gururum incindi doğrusu. Neyse. Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp. Bunlar gelip geçici şeyler. En güzeli, savaşıcağım. Yıllar sonra, nihayet savaşı, kavgayı, coşkusuyla, gürültüsüyle, heyecanı, belki acısı, sızısıyla yani olağanüstülüğüyle yaşayacağım. Buna hazırım ve gerçekten de muhtacım.

Savaştıkça ve savaşa göre yaşadıkça daha olgun, daha derin ve daha duygulu bir insan olacağımı, daha çok özüme yaklaşacağımı ve ülkemde kökleşeceğimi düşünüyorum, dahası buna inanıyorum. Kişiliğimde bana ait olmayan gereksiz, fazlalık yanların savaştıkça aşılabacağını, kadın yığıtlığının benim şahsımda da kendini varlıklaştıracığını biliyorum. O yüzden savaşı beklerken heyecanlı, umutluyum. Ve dediğim gibi gerçekten kendimi savaşıma muhtaç hissediyorum. Şu an, yani mevcut konumda yaşam pratiğimdeki yüzeyselliğim, uçarı, ayakları havada kalışım, yöneticilikteki sığılım oldukça bariz. Hatta savaşımadan savaşımları yönetmek, onları anlamak, hissetmek mümkün bile değil. Zaten bu yüzden yaşam beni zorluyor. Savaşıma istemimin bireysel yanları bunlar. Diğer genel sebepleri zaten bildiğin için ve ben de bunları zaten çok normal gördüğüm için yazmıyorum.

İstersen Beritan'dan bir cümleyle veda edeyim sana bu gece de...

"Savaştıkça varız biz"

30 Mart 1997

Bu dağlarda yeni bir yaşamın yepyeni bir dünyanın yaratılması savaşını veriyoruz. Bu kadar acı, zorluk, özlemler, ayrılıklar, ölümler, dehşet veren acılı manzaralara hep bu yeni yaşama duyduğumuz özlem ve tutku ile sarıldık. İşte şairin dediği gibi, bu yeni yaşam yüzü suyu hürmetine "acıyı bal eyledik, sıratı yol eyledik, ekmeği bol eyledik" Oysa canım, bu dağlarda savaştıkları için eski yaşamı yaşama hakkı kazanmak, PKK diyalektiğini tersine çevirmek... Tuhaf. Olan biten bu. Savaşımlar kendilerini, yani geriliklerini, yani eskiyi, yani düşmanı yaşayabilirler. Bazen bu dağlardaki savaşımızı, bir düzen

memurunun, kendini yaşayabilmesi için vergi dairesindeki evrakları mühürleme savaşımına benzetiyorum. Onun ki de bir küçük yaşamı kurtarmak için, bizim ki de. Ve böylece insanın en büyük erdemi olan kendine yaşam seçeneği arama, verilen yaşamı sorgulayıp red ve kabulünü dayatma öngörüsünü yitirmiş oluyoruz. Böylece eskiyi kurtarma savaşımı, yeniye yaratma savaşını yozlaştırıyor. Böylece yeniye yaratma savaşımında eskiyi kurumlaştırıyoruz. Ve böylece devrim, insanların kafalarında, yıllarca çirkin ve zorlu yollar yürüdükten sonra bir köşe dönümünün ardından karşılaşılacak harukulade bir şehir gibi kala kalıyor. Devrim, kafalarımızda anı anına yaşanacak bir olay değil, yıllar sonra ulaşacağımız bir şehir. Bazıları eskilikleriyle yolları yürüdüler, kendilerince savaştılar ve o altın şehre ulaşamadılar bir türlü. Bir türlü o köşebaşına ulaşamadılar. İşte bu yüzden inançsızlaştı insanlar. Altın şehir ütopyası kafalarda çürüyor. Ve kaçıp gidiyorlar yollardan. Zaten eskiydiler. Ve kaçıp eskiye gidiyorlar. Anlatamıyorum... Devrim yeni, yani eskinin küflü yöntemleriyle, eskinin elleri, dili, yüreğiyle olmaz. Devrim, her adımda yaşam ve insanda yeşerttiğimiz yeni tohumlardır. Yeni tohumların her adımda çimlenip filizlenmesidir. Devrim, çirkinliklerimizle çıktığımız yolun dönüm noktalarında, zorlu virajlarında giderek güzelleştirdiğimiz ve yola çıkan ben'in, artık son virajdaki ben olmadığını hissedebilmemizdir. İşte bunun için dedi ya Başkanımız "Zaferi dakika dakika yaşamak." Ve de işte bunun için o hep inançlı, hep umutlu. Ve işte bu yüzden "UMUT ZAFERDEN DAHA DEĞERLİDİR."

4 Nisan 1997

Bugün kısmen güzel ve değişik bir gündü. Keşfe gittim. Bütün karşı koyuşlara rağmen. Bizim hemen yan tarafımızda savaşta birinci derecede stratejik bir tepe durumundaki PAK tepesinin en yüksek noktasına kadar tırmandık. Boynumuza kadar yükselmiş kar, son yağmurlarla oldukça yumuşadığından, yürümek hayli zor, yorucuydu. Tepeye çıkınca ateş yaktık. Çünkü sırlısklam olmuş durumdaydık. Açık söyleyeyim biraz ısınıncaya kadar manzaraya ya da askeri literatürü kullanacak olursam "araziye" bakmaya gerek bile duymadım. Sonra metrelerce karın altında kalmış Haftanın'in arazisini tek tek gözledik. Böylelikle savaşacağım alana biraz olsun hakimiyet kurma şansım oldu. Neresi stratejik, ilk saldırı anında neresi tutulacak ya da nereye geri çekilme yapacağımız konusunda fikir yürüttüm. Sonra görüşlerimi arkadaşlara söyledim. Mantıklıymış, sevindim. Bugünün en güzel yanlarından biri ise tepeden inerken hep kaymamızdı. Bembeyaz karın üzerine oturdum ve viiiit... kendimi bırakıverdim, taa aşağıya kadar.

7 Nisan 1997

Yağmurlar durmuyor. Herhalde biz baharı görmeden yaz gelecek Haftanın tepelerine. Birkaç gündür Cuma arkadaş burada. Parti Önderliği'ne bilgilendirme raporu yazıyoruz birlikte. Ama zor bir rapor oldu. Önderliğe sayfalarca tatsız, acı şeyler yazdık. "Bunu yapmışlar Başkanım, şunu yapmışlar Başkanım." Nefret ederek yaptım bu işi. Çünkü Başkan hep "bana olumsuzlukları rapor etmeyin" dedi bize. Oysa ilk yaptığımız iş bu oldu. Ve böylelikle de Başkan'ın bildiği şeyleri ona yazmak bana saçma ve anlamsız geldi. Çünkü gerçekten biliniyor ve o yüzden de bizi gönderdi. Yani çözelim, yargılayalım diye. Oysa biz hiç de radikal olmayan bir tavırla, hatta "ne şiş yansın ne kebab" mantığı ile tutup sorunları önderliğe anlattık ve "buyurun halledin sayın Başkanımız" dedik. Gerçekten de hiç hoşlanmadım bu işi yapmaktan, ama Cuma arkadaşın zorlamaları, kızmaları, küsmeleri derken... bitti. Her cümleyi on kez yumuşatarak tahrik etmesin diye kısıtlayıp, daraltarak yazdım. Yazmak marifet değil, çözmek bir şey. Çözdüğün kadar varsın. Yazdığın kadar değil. Cuma arkadaş beni oldukça üzen bir haber verdi bana. Rızgar, kazayla bir manga komutanı arkadaşşı şehit etmiş. Böyle bir şeyle karşılaşmaktansa ölsün insan daha iyi. Kimbilir Rızgar şimdi ne haldedir. Kaldırılmayacak kadar ağır bir durum. Acaba onu teselli edebiliyorlar mı? Onu anlayabilen insanlar var mı orada? Yaşam acı sürprizlerle dolu. Kimbilir gelecek bize neleri getirecek?

16 Nisan 1997

Bugün ilk kez B-7 kullandım ve hedefi vurdum. Hedefi vurmak güzel bir duygu. Ancak hala kulaklarım hiçbir sesi ayırt edemiyor. Beynimde sadece bir uğultu var. Yine bugünlerde üzerinde düşündüğüm bir konu var. Ne kadar istediğim gibi bir insanım? Acaba olmak istediğim gibi miyim? Hayır! İstedğim insan değilim. Mesela inisiyatifli değilim, hakim değilim, gereğince atak değilim, gereğince sıcak değilim. Ve daha birçok şey var. İsteğince olmayan, gereğince olmayan. Ama neden böyle? Neden gönlünce, istemince olamaz insan? Olabilir mi ya da? Düşünüyorum. Olmalı, çünkü kendimden memnun değilim. Bazen kendime karşı müthiş öfkeli bir duruma geliyorum. Hatta bazen son derece tepki duyuyorum kendime. Sanki benim önümdeki tek engel kendimim. Evet. Partinin bana tanıdığı tüm olağanüstü desteklere rağmen, kendim, her şeyin başarıyla sonuçlanmasının karşısında durur gibi bir durumda. İşte o anlarda kendime karşı nefretli bir yaklaşım sergiliyorum. Kendimi sevmiyorum. Ve dolayısıyla moralim bozuluyor.

17 Nisan 1997

Dünden kalan ruh halim pekişerek devam ediyor. Bir şey eksik bende. Bunu çok fazla hissediyorum. Sanki cansızım, hareketsizim, coşkusuzum. Oysa hiç böyle olmak istemiyorum. Bazen kendimi boş hissediyorum. Sanki ne düşündüğüm, ne hedeflediğim, ne de yapabildiğim bir şey yokmuş gibi. Öyle anlarda kendimden tiksiniyorum. Sanki içimde kendimin, coşkumun, düşüncemin ve daha birçok yeteneğimin gizli olduğu bir dinamit var. Sanki patlatsam onu ben ben olacağım. Ama sınırlar var. Patlatamıyorum. Ve sanki o yüzden yarı yaşıyorum. Yarı veriyorum kendimi. İşte o yüzden bazen amaçlarıma, bildiğim şeylere ters düşüyorum. Bazen duygularımın zayıfladığını, maddi yönümün ağır bastığını yani inceliğimi, duygusallığımı yitirdiğimi hissediyorum. Ve niye böyle hissettiğimi anlayamıyorum. Yani o an kendimi tanıyamıyorum. Yaptığım bir şeyin ardından düşünüyorum ve o yaptığım işte aslında çok kaba maddeci yaklaştığımı, duygularımla yoğrulmuş bir düşüncenin o işe

aktarılmadığını, yani o işe bütün benliğimi katmadığımı, oldukça yüzeysel, sıradan yaklaşım sergilediğimi görüyorum. O an kendime olan öfkem her şeyimin üstüne çıkıyor. Kendime ceza vermek geliyor içimden. Yunus gibi, kırk yıl dergaha kuru odun mu taşısam diyorum, yüce duyguya ulaşmak için.

Kaba maddeyi aşmak, basit hesabı aşmak, kendini aşmak, nefsi aşmak, sadece sonsuz değeri olan yüce duyguya, insanın cevherine, yani insanlık duygusuna ulaşmak için Yunus gibi dergaha kırk yıl kuru ve en güzel odunu taşımak...

Evet, daha çok saygı duyacağım bir benliğim olmalı. Benliğim güçlü olmalı ki yaptığım her işe güçlü katayım kendimi. Ve çevremdeki herkese de yetebilecek bir benliğim olmalı. Sadece kendimi değil, çevremi de kaldıracak bir benlik, bir irade. Ancak o zaman bir komutanın asıl görevi olan zayıfı güçlendirmek yetisine sahip olabilirim. Ülke sahasında geçirdiğim sürecin bana öğrettiği önemli bir şey var. Çevrendekilerin olumsuzlukları senin yanında açığa çıkıyorsa, sende olumsuz olan bir şey vardır. Yok eğer insanların olumlu yanı, güçlü yanı seninle öne çıkıyorsa sen bir komutansın. İşte sorun bu. Sanki ben bir turnusol kağıdı gibi çevremdeki insanların olumsuz, geri yönlerini, yaşadığı kişilik bozukluklarını çok fazla su yüzüne çıkarıyorum. Ve bu benim benliğimin zayıflıklarından kaynaklanıyor. Örneğin inisiyatifteki zayıflığım, coşku, moral yönlü zayıflığım, pratik çözümcü olmağtaki zayıflığım ve tabii ki bunların eksikliğinden kaynaklanan pasifliğim, yanımdaki insanların kendilerini ve mevcut zayıflıklarını yaşamasına neden oluyor.

Biraz güçlü olsam korkudan ya da benim mevcut hakimiyetimden çekinip yaşayamayacaklar zayıflıklarını. Olumluyu yaşamak zorunda kalacaklar.

Durum böyle. Aslında büyük oranda tecrübe ve Botan yapısıyla kaynaşma, ruhsal, duygusal bütünlüğü yaşayamamamdan kaynaklanıyor olsa da, bir yönüyle de benim tam bir irade olamamamın yarattığı sorunlardır.

Çevremde bulunan arkadaşların kendi kişilik yapılarından kaynaklanan problemler ise hiç önemli değil.

Sadece etkileyicidir. Ben irade olsam, güç olsam, onlar sorun olmayacak.

Bugün de bunları düşündüm sevgili yoldaşım kal sağlıklıla.

18 Nisan 1997

Bölük yönetimi olarak, bir kez daha bilinen hikayeyi baştan dinliyoruz, ya da oynuyoruz demek daha doğru olacak. Yine kadının kendini kabullenme sorunları, yine erkeği ağa-paşa yerine koyma durumları ve erkeğin ise bu zayıflıkları oldukça ustaca kullanması. Ama kesin bir şey var. Geçmişten sonuç çıkarmalıyım. Evet, onların kendi cinslerini, kendi gerçekliklerini kabullenme sorunları oldukça yoğun, örneğin Sozdar ilk kez bir kadın bölük komutanının sorumluluğu altında takım komutanlığı yapacak. Hem de tecrübesiz bir bölük komutanının sorumluluğunda. Ve bu ona oldukça ağır geliyor. Bunu her hareket edişyle hissettiriyor. Normalde yapması gereken bir tekmil verme işini bile yerine getirmiyor. Ya da getirse bile sanki bu onun için bir eziyetmiş sanıyor insan. Ve yine Tabur Komutanı Fazıl arkadaşına karşı tam bir küçük kızkardeş gibi saygılı, mülayim, itaatkar ve nazlı. Onunla konuşurken gözleri parlıyor. Bana vermesi gereken tekmili ona veriyor, benden izin alması gereken bir durumda ondan izin alıyor. Tabii ki bunlar beni öfkeden çılgına çeviren şeyler oluyor. Ve yine tek sorun bu da değil. Yaklaşımlarını çevresine de yansıtmak istiyor. Manga komutanlarını, diğer takım komutanlarını ve hatta bazı eski savaşçıları etkilemek de istiyor. Ya da objektif olarak durumlar böyle ortaya çıkıyor.

Diğer takım komutanı ise, Küçük Güney kişiliğinin ve özellikle de Amude kişiliğinin prototipi. Oldukça dedikoducu, ikiyüzlü ve yaranmacı. Bana karşı bir türlü, Veroz'a karşı bir türlü. Sozdar'a karşı ise bambaşka. Karıştırmak istediği kesin. Geçen gün onu Fazıl arkadaşla tek başına konuşurken gördüm. Birinin görevi yapmak istemediğinden bahsediyordu ki, bu büyük ihtimalle Sozdar'dı. Sordum, ama bin dereden su getirip inat etti. Oysa dün Fazıl arkadaşına bazı durumları aktarıırken, bana Sozdar'ın durumunu üstü kapalı sordu. "Görev yapmıyorum dese bile, yapar O" dedi. Demek ki Şervin gerçekten dürüst yaklaşmıyor. Herneyse. Demek istediğim onların kadın geriliklerini alabildiğince yaşadıkları bir gerçek ama ben ne yapmalıyım? "Bunlar böyledir" deyip öfke duyamam. Yer değiştiremem, kaçamam. Mecbur, onlarla yürüyeceğim. Onlar olmazsa başkaları... Bir değil, iki değil, hepsi böyle. Onlara yönelmek yerine kendime yönelmem, taktik ustalık göstermem, ne erkek yönetimini, ne de bu takım komutanlarını direkt karşıma almamam gerekiyor. Yoksa, bu hikayenin sonu da öncekiler gibi bitecek; çekişme, didişme.

Cins bilinciyle hareket etmek gerekir. Cins savaşımı militanı. Yani kadını eğitip erkeği yola getirmek.

Kadının tepkisini almamalıyım. Yoksa gericilik koalisyonu oluşur karşımda. O yüzden erkeği yalnız bırakacak bir taktiğe ulaşmalıyım.

21 Nisan 1997

Yaşamımızın acısı da tatlısı da, gülüneceği de ağlanacağı da hiç de normal olmayan ölçülerde. Zaten kendisi normal olmayan, oldukça olağanüstü bu yaklaşımın kendimize göre kanıksadığımız, normalleştirmeye başladığımız akışında bazen öyle normal şeyler oluyor ki insanın o anki duygularına yeni bir isim bulma zorunluluğu var.

Geçen gün keşifçilerimiz birkaç kuru ağacı operasyona çıkmış asker sandılar. Ellerinde cihaz olmadığından bir arkadaşı tek başına noktaya göndermişler. Noktanın 400-500 metre uzağından "Düşman, asker..." diye bağırınca insan acaba askerler arkadaşı kovalıyor mu, diye düşünmeden edemezdi. Bütün bölüğü müthiş bir hareket sardı. 3 dakika içinde herkes rahtını, silahını, çantasını ve battaniyesini canının birer parçası gibi vücuduna yüklemişti. Bu arada Fazıl arkadaşın bölüğüne de haber gönderiyorduk ki, habercimiz yolda keşifçilerin bize gönderdiği ikinci bir arkadaşla bu kez bambaşka bir hal aldık. Düşman değil de domuzmuş gördükleri. Sonra aslında onların domuz bile olmadığı, sadece birkaç ağaç olduğunu bildirdiler. Her şey, her duygu oldukça üst derecede, ama yalnız 3 dakikada yaşandı. Sonra ofladık, pufladık, keşif sorumlusu Herekol arkadaşın ne tek mil vereceğini merak ettik doğrusu. Ama en çok da o zorlanmıştı. Feodal gururu ağır bir darbeye ciddi yaralar almıştı. Kolay değil ki, adı panikçiye çıkacak. Özellikle erkeklerle karşı çok mahcup olacak. Onun şahsında bir hafta erkekler bayan arkadaşlara gülecekler. Ağaçları ya da domuzları görünce "bayan arkadaşların askerleri" diyecekler. Bir ikinci durum İHANET ve ihanete karşı duygular...

Dün Fazıl arkadaşın birliğinden, daha önce Reşani birliğinde olan Tekoşer adlı biri kaçmaya yeltenirken, arkadaşların kendisini farketmesi üzerine, önce bombasını kendinde patlatmak istiyor, ama büyük ihtimalle kapılmış olduğu paniğin etkisiyle bomba uzağa düşüyor. Ardından kleşle göğsüne bir mermi sıkıyor. Fazıl arkadaş hazır olmadığından hemen ben gittim. Ömrümde ilk kez bir yaralı, üstelik kendini yaralayan bir insan görüyordum. Allak bullak oldum. Ne kaçıışı, ne ihaneti bendeki nefret duygularını uyaramadı. Sonuna kadar hakim olan duygu acıydı, içim parça parça oluyordu. Gencecik bir insandı, niye ölmek istedi, ancak 20 yaşında, yani en çok yaşaması gereken biri, niye ölmek istedi? Neyi sevmedi, niye bu kadar öfkeli yaşama? Karşımda sadece yaralı bir genç beden vardı. Bir suçlu gibi görmüyordum onu, sadece yaralıydı ve onun yaşamasını istiyordum. Etrafımdaki arkadaşların soğukkanlılığı, duyarsızlığı, aldırmaçlıkları beni şaşırttı. Şaşırttığı kadar da acaba ben niye böyle değilim diye de düşündürdü. Sonra Fazıl arkadaş gelip küfrü bastı. "Taburu toplayıp kurşuna dizeceğim" diye tutturdu. Ona engel olamayacağım diye ödüm koptu. Neyse ki oldum. Zar-zor ikna edip bir arabayla köye gönderdik. Oradan karargaha.

O gittikten sonra da çok düşündüm. Bu insan ihanete gidiyordu. İhanete gerekçe olmaz ama hiç kötü birine benzemiyordu. Saf, çocuksu bir yüzü ve çok mahcup bakışları vardı. Sanki çok güçsüz, çok zayıf bir insandı. Ve sanki kötülüğünden değil, güçsüzlüğünden, çözümsüz, tıkanıklığındandı bu işi yapması. Bir işin sebepleri ve sonuçları vardır. Sebepleri o kişinin kendisini, sonuçları ise o kişi ile ilişkide olan birçok kişiyi ilgilendirir. Bir kişinin bir eylemi hakkındaki sebepleri ne olursa olsun, ne kadar kendi

duyguları, psikolojisi düşüncesiyle ifade edilebilir olursa olsun, genel açısından çıkaracağı olumsuz sonuçları değiştirmez, hafifletmez. Tekoşer'i tanımıyorum. Bir düşkün de olabilir, çok dar ve güçsüz de olabilir, bu işi yapma sebebi; ama ne diye yapmış olursa olsun, Tekoşer'in durumunu çok iyi anlayıp ona göre davranmak istemek, tek tek psikolojilerini anlayıp ona göre davranamayacağın bir orduyu dağıtmaya götürebilir. Tekoşer'i affedeceksin, ama sonra tüm dar ve güçsüzleri ve bununla kendini gizleyen herkesi kaçış yoluna kendin getirirsin. Çünkü insanların partinin iyi niyetini istismar edişleri bu sürecin en belirgin soysuz yaklaşımı. Sonuç olarak Tekoşer kişi olarak etse de etmese de, ölümü hak etti. Bugün öğlen vakti Tekoşer hakkında bir toplantı yaptım. Tekoşer'in ortadan kaldırılmasını, infaz edilmesini istedim.

23 Nisan 1997

Ve savaş kapımızda. Yoğun olarak aldığımız bilgiler bize ayın 25'inde KDP ve TC ordusunun birlikte operasyona çıkacaklarını söylüyor. Keşani köylülerinin söylediğine göre durum ciddi. Türk ordusunun bu kez buralarda ordu karakolları kurmayı planladığı ortaya çıkıyor. Yine köylülerin dediğinden hareketle savaşa ilk ve en yoğun katılacak cephe bizim cephe. İki-üç gündür sürekli erzak ve cephane depoluyoruz. Yine karargahtan erzak getiriyoruz. Bir takım erkek arkadaşla Sozdar arkadaşın takımı Siphan tepesinde kanal ve mevzi kazıp, keşif yapıyorlar. Kalan takımımız ve 1. bölüğün 2. takımı ile birlikte biz ise, bugün yani 1-2 saat sonra tepeye hareket edeceğiz. Depolama işimiz bitti. Komutanlığımın ilk pratik günleri oluyor ve yine ilk kez erkeklerin sorumluluğunu bu ölçüde dolaysız alıyorum. Bir kadından daha çok kadın olan veya karı olan Mazlum arkadaş beni biraz sıkısa da işler çok olumsuz sayılmaz. Savaş hazırlıkları içinde ben de biraz ona dengeli yaklaşıyorum. Ve onunla sorunlarımızı bireysel bir zeminde tutmamaya çalışıyorum. Arkadaşımız bayan arkadaşların yaptığı işleri küçümsemek, kötülemek, teşhir etmek, gülmek için fırsat arıyor. Anlayacağın normal koşullarda dayanılmaz birisi ama gözünü sevdiğim... İşte savaş var ya... İç karışıklıklara fazla yol açmamak lazım. Neyse! Bunlar sonraki günlerin meseleleri. Asıl mesele, nihayet savaşacağım günler geldi. Savaşmak, coşkunun dışında hiçbir diğer duyguyu uyandırmıyor bende. Savaşıp ölmekten zerre kadar korkmuyorum, çekinmiyorum. Sanki savaşmak için doğmuşum. Sanki yılların özlemi, sanki bin yıllar öncesinde işlenen tilsim ilk mermilerle bozulacak. İsyan seli olacağım, volkan olacağım, çılgılık olacağım. Sanki hep o günlere ulaşmak için yaşadım ya da yaşamadım. Bekledim hep. Velhasıl savaşacağım işte, çok tarihsel, çok güncel sebeplerim için savaşacağım. Savaşıp ölmekten korkmuyorum, ama belki ülkemın dağlarını, sularını, yıldızlarını, ağaçlarını özlem özlem kucakladığım toprağı doya doya yaşamamak koyar içime. Belki bu hüznün verir biraz. Ve belki seni bir kez daha görememek, dostları dost yoldaşları görememek acı verir. Canım için değil, canımın canları için, belki acı duyarım. Ama şairin dediğı gibi, beraber yaşanılır, düşüşölür beraber ama herkes kendi payına ölür.

24 Nisan 1997

Dün önce Sipan, ardından bugün ise PAK tepesine çıktık. O kadar yorgunluğun üstüne doğru dürüst iki saat bile uyumadan Şervin'in takımı, bölük komutan yardımcısı Mazlum'un takımı ile birlikte buraya geldik. Buraya gelmeden önce Fazıl arkadaşla aramda hiç de hoş olmayan bir tartışma geçti. Doğrusu oldukça bastırmacı bir arkadaşmış. Ayrıca ağzı oldukça bozuk. Takım komutanına "gereksiz" diyor, manga komutanı ise bugün ve hem de benim yanımda "p....." dedi. Düşünsene, yoldaşlıkta bu kadar büyük bir aşınma var ve üstelik bunu bir tabur komutanı yapıyor. İşlenen suç, yani bu sözcüğü duymak zorunda kalmış olan kişinin, bu sözcüğü duymak zorunda kalmış olmasının tek sebebi ise, "bu düzenlemeden hiçbir şey anlamadım" demesi. Tabii ki bunu resmiyet dışı söylemesi hataydı ve ben de onu eleştirdim ancak, bu değil, çok daha ağır bir suç bile PKK'de bu sözcüğün sarfedilmesine neden değildir. Onu eleştirdim ancak oldukça saygısız "bırak" dedi. Gerçekten de bu arkadaşın ilginç ve çok kaba bastırma yöntemleri var. Söylenen bir şeyi öyle güzel boşa çıkarıyor ki şaşıyorum. Aslında Akademi'den gelen arkadaşlara çok tepkili, ideolojiye çok tepkili, YAJK'a çok tepkili. Örneğin benim; savaşta en fazla takım düzeyinde bayan gücünü dağıtabiliriz demem karşısında küplere biniyor. Buna çok tepki gösteriyor, ancak çok fazla açığa vurmuyor. Ama yeri geldiğinde gücü bir bir bile dağıtacağını söylüyor. Bazen düşünüyorum da YAJK bu dünyanın en özgürlükçü -herkes açısından- örgütü olmasına rağmen en istenmeyen örgütü. Bizzat kendi sahipleri tarafından bile az istenen bir örgüt. Ve bu örgütü en değerli kılan şey de bu galiba. Mevcut her şeye karşı olma, her şeyi yeniden yaratan olduğu için mevcut her şeyin de ona karşı olduğu bir oluşum.

Şu an oturduğum yerden başlayarak önce beyaz taşları, kahverengi toprağı ve yeşil çimenleri ve ağırlıklı sarı olmak üzere muhtelif çiçekleriyle oldukça iç içe olduğum, ardından bir halı gibi baharın yeşilinin sarıp sarmaladığı, sonra küpür dantelleri hatırlatan beyaz kayalıkların dik dik yükselip bazı aralıklarda kırmızı toprağı gömüldüğü, onların bittiği yerden ise Habur suyunun menderesli kıvrımlarıyla ikiye böldüğü geniş ovanın bitiminde perde perde koyulaşan bir griyle gökyüzüne kavuşup ufukta bir buğu gibi seçilmez olan dağları görüyorum. Hemen karşımda bir dinazor sırtı kadar sivri ve kıvrımlı uzantısıyla Kêrê. Nerede nasıl bittiği hiç belli değil. Kupkuru, dik, adı gibi uzanıp giden bir bıçak sırtı.

Dağlar, yeryüzünün yücelikleri, göğe, yıldızlara, özgürlüğe en yakın olduğumuz, yine kendimize, insanlığımıza en yakın olduğumuz, azametinde, haşmetinde, şefkatin merhametin gizlenmiş olduğu, asi diyarlar meskenimiz.

30 Nisan 1997

Oluk oluk kan akıyor Melsa. Bahardan değil, kandan böyle kırmızı bu çiçekler. Ahh! Koparılmaz bunlar, hep kan. Yürekler dayanmaz Melsa. Bahar değil bu, kanlı, kızgın bir ölüm kalım savaşı. Bu çiçekler ondan böyle kıpkızıl açtı. Bu yeşil yeşeren canlardır, sarı ise kinimiz, öfkemizdir. Boy verdi topraktan. Toprağımız bayraklaştı.

Gönlüm isyanlarda yine, asi dağlarımız yine kanlarımızla baharlaşacak. Ne acı, ne acı ve ne kadar da böyle olması gerekiyor.

\* \* \* \*

Yaşamın fiziksel ve duygusal ve de sinirsel ağırlığı her geçen gün kendini daha fazla hissettiriyor. Operasyon hazırlıkları için kazılması gereken mevzi, sığınak ve kanallar henüz gerektiği gibi yerine getirilmemiş, yoğun çalışıyoruz. Mevziyi yarıya kadar kazıyoruz, allahın belası koca bir taş çıkıyor içinden, vur allah vur, kırılmıyor. Ellerimiz parçalandı. Üstelik uçaklar sabah dokuzdan, akşamın karanlığına kadar üstümüzde. Uçakların gelmediği tek bir gün ise başımız yağmurla beladaydı. Belki de fiziksel ve duygusal olarak en çok zorlandığım andı. Rüzgarın her bir damlasını bir çakıl haline getirdiği yağmura kendimizle direndik. Naylonumuz ise bizi daha da sinirlendirmekten öteye bir şey yapmadı. Üstelik o gün nokta da değiştirmiştik. O gün subay olan Şervin arkadaşımız her zaman olduğu gibi bir işin en çok "nasıl keyfiyetimi yaşarım" noktasında yoğunlaştığından, bir iki talimat ile nokta değiştirme ve çadır yapma işini arkadaşlara bırakmıştı. Hatta daha öncesi de var. Bir gün önce subay olan Kemal arkadaş ise intişar anında noktamızı alıp bir dola(vadi) götürmüştü. Nöbet yeri yarım saat uzaklıkta olduğu için her nöbetçi isyandaydı. Neyse üst üste eksikliklerin üstüne yağmur yağdı. İliklerimize kadar ıslandık. Islanan arkadaşlar ateşsizlikten, soğuktan artık hareketsizleşmişlerdi. Islak battaniyelere sarılmış, derme çatma naylon çadırın altına öylece birbirine sokulmuşlardı. 1 metreye 2 metrelik bir alanda 18 kişi ve en az 9 kişi ayakta, dışarda ise yağmur ve rüzgar. Her şey benim hatamdı. Ne diye Şervin'e güveniyorum, ne diye Kemal'e güveniyorum. Niye nokta yerini tespit etme işimi Mazlum'a bıraktım. Niye ben tespit etmedim? Niye kontrol etmedim. Herkes tir tir titriyor. Dılar, Nejbir, Yekbun, yaşları ancak onbeş olmuş. Yanımda sudan çıkmış kedi yavruları gibi titreyip dişlerini birbirlerine vuruyorlar. Ben de üşüyorum ama kendi kendime "sen geber, don, buz tut, sen hak ettin" dedim. Naylonun altına girmedim. Öylece, yağmurun altında bekledim. Bir çözüm aradım, hiçbir yol yoktu. Bu kez ağlayarak yağmura, bilinmedik ilahi bir güce, tanrıya yalvarmaya; "lütfen dur, lütfen dur" diye gizli ve sessiz haykırmaya başladım. Ve durdu. İnanmadım ama durdu işte. İçerde biraz direnme gücü kalmışları alıp, gidip odun topladık. Koca bir ateş yaktık. Bütün herkesi dışarı çıkardım, kurundular. Yağmur yeniden başlayacak diye ödüm kopuyordu. O gece yağmur yağmadı, ama yağdığı kadarıyla yapacağını yapmıştı zaten. Derme çatma, 1 metreye 2 metrelik çadırda, 18 kişi nasıl uyumayı başardı bilemiyorum. Üstelik ıslak ıslak ve ıslak battaniyelerin üzerinde. Ateş yakmak yasak geceleri. O nedenle ateşin, yavaş yavaş bitmek üzere olan közlerin üzerinde 11'e kadar oturdum. Uyumayı hiç hak etmediğim kanısındaydım. Öyleydim de.

Fiziksel zorlanmalar benim neredeyse seve seve katlandığım durumlar. Ama bazen sinirlerim nereye kadar dayanacak kaygısını taşıyorum. Çünkü beni bile bile tahrik ediyorlar. Adeta bazıları beni çatlatmak için uğraşıyor. Ya da ben öyle düşünüyorum. Yaşamda bana hiçbir desteği olmayan Şervin arkadaş özellikle erkek arkadaşlarla girdiğimiz her toplantıda beni eleştiriyor. Kesinlikle bana saldırmadığı tek bir toplantı olmadı. Kendisi beş yıllık savaşçı ve komutan, ben ise üç aylık. Ve tutmuş, yerleri uygun olmayan mevzilerin hesabını benden soruyor. Düzenlemeler sırasında takım komutanlığını yapamayacağı için kendisini manga komutanı olarak pratik sahaya göndermeyi düşündüğümüzden küplere binip küsmüştü. "Ben yapabilirim" diye tutturmuştu. Şimdi ise "ben savaşta 1 takımlık bayanı savaştıramam" diyor. İlle de erkek-bayan karışsınmış. Bayanlar yeni ve tecrübesizmiş, bu savaşmış, ben bilmezmişim, başka şeylere benzemezmiş, şimdiye dek onlar hep böyle yaparlarmış, yoksa kayıp verirmişiz. Sorumluluğu o almazmış, altından kalkamazmışız, aslında kendine güveni varmış, ama sorun yapıymış. Yalan! Tövbe ki inanıyorsam. Hepsi yalan. Kendine güvenmiyor, bunca yıl savaşta alık alık, ağzını açıp erkeğe bakmış, erkek demiş o yapmış. Ve ne kendinden, ne de savaştan hiçbir şey anlamamış. Şimdi iş başa düşünce paçayı kurtarma telaşıyla bin dereden su getiriyor. Sahtekarlık yapıyor. Üstelik o da, Sozdar da alınan YAJK kararlarında takım takım hareketin esas olduğunu, bayan gücünün dağıtılmaması gerektiğini biliyorlar. Kendileri bunun ajite-propagandasını yaptı. Ama şimdi erkekler bunu kabul etmedikleri için onlar kesin reddediyorlar. Çünkü neymiş? Şimdiye kadar hiç böyle olmamış.

Ne diyeyim? Yenildim, teslim oldum, doğruyu savunmadım. Hepsi bir oldu, ben tek, üstelik benim komutanım, beni boşa çıkarıp "olmaz" dedi. Fazıl'ı, Mazlum'u, bilmem nesi artık ne der? Kendi komutanım "ben takımı savaştıramıyorum" diyorsa ille "yaparlar" diyemem ya! Olmadı işte. Bir adım olacaktı. İlk kez savaşta bir takım olacaktık. Bir irade olacaktık. 1 takım kadın gücünün 1 takım erkek gücünden farklı olmadığını, kadının da 1 takım erkek gücünün savaştığı kadar, belki de ondan daha iyi savaşabileceğini görecektik. Bu, zaferimiz olacaktı. Ama ben yenildim. Gericilik, ilkellik, alışkanlık yendi. Sinirden ağladım. Cinsimin başarılı temsilcisi, özgürlük mücadelemizin militanı olamadım. "Neden, neden?" diye dağların başında isyan ettim. Başkan'a verdiğim sözü tutamıyordum. Bu beni kahrediyor. Bazen neye isyan edeceğim şaşırıyorum. İçimde susturulmuş hırçın bir çocuk var ama, sesi kesilmiş, elleri bağlanmış. En çok bu anlarda hissediyorum. İçimde kıvranıyor, yaşamak, gerçek olmak, gerçekleşmek istiyor ama sanki

kabuğum her şeye engel. Sonra, sonra hırçın çocuğun isyanı diniyor, küskün-kırgın yenilgili düşü dönüşüyor mevcudiyede.

Ah, Melsa, o hırçın çocuk benim, gerçek ben. Onunla isyanım zafere ulaşacak. O hırçın çocuk özgür olmalı, dini çözmeliyim, dilimi çözmeliyim. Niye susmuş, niye sessiz, niye hareketsiz? Özgürlük, özgürlük sen sebebimsin. Hırçın çocuğun özgürlüğü sebebim.

Bir de şehitler var. Garısa'da 15'e yakın, belki de daha fazla arkadaş şehit düştü. Ekrem, adında bir bölük komutanımız da şehit. Birkaç gün önce Ahmet Rapo'nun şehit düştüğünü söylediler. Şehitler, şehitler...

5 Mayıs 1997

Yaşam, yaşamımız sürprizlerle dolu, en ummadığın anda, en ummadığın kişiyi görüveriyorsun karşında ya da en güzel anındayken birlikteliğin en acı kopuşunu yaşıyorsun sevgiden, sevgiliden. Ya da kendini yoluna kaptırmış, kan-ter içinde yürüyorken "haydi" diyorlar "yeni bir yer, yeni bir başlangıç." Evet! Yeni bir yer, yeni bir başlangıç. Besta'ya gidiyorum. 3 gün önce çok sürpriz bir tarzda öğrendim. Sevindim, şaşırdım, üzüldüm.

İçeriye, Kuzey'e, Botan'a savaşımızın, mücadelemizin kalbine gitmek, savaşla daha fazla bütünleşmek, düşmanla daha iç içe hesaplaşmak benim için en güzel olay. Coşkuyla karşıladım bu haberi. Benimsedim. İyi oldu, ama nasıl oldu? Kimin kararı, niye? Tabii ki bunlar da beni düşündürdü, düşündürüyor. Ne zaman Haftanın'den biri gidecek olsa neden bu ben oluyorum. Sanki bu bölgelerde biri benden ciddi ciddi rahatsız. Daha önce de Çiyaye Sipi'ye gidilmesi gerekti. Yine ben! Yine kararın kimin kararı olduğu önemli. Karar bizim, yani YAJK'ın kararı değil. Cemal arkadaş öyle uygun görmüş. Meryem arkadaş da Önderlik sahasından buraya gelince, aynı alanda, aynı özellikleri olan arkadaşlar toplanmışız. Ve onunla Meryem arkadaş hemen böyle bir karar vermişler. Zaten Cemal arkadaşın bizim yaptığımız düzenlemeye karşı yoğun tepkisi var. Ve sağolsun yaptığımız düzenlemeyi tümüyle boşa çıkardı. Bir noktada haklı. Veroz arkadaş düzenlemede güçlü arkadaşları genelde yanına aldı. Ve yapı bunu farketmiş eleştirmişti. Cemal arkadaş da bunu bahane ederek bölge YAJK yönetimini tümüyle boşa çıkardı ve düzenlemeyi hem bozdu, hem teşhir etti.

Zaten YAJK olarak bu eyalette halimiz içler acısı. Onu sonra yazacağım. Şimdi yol hazırlıklarımı yapmam lazım.

9 Mayıs 1997 Cudi

Dersim'de 50 şehit!

10 Mayıs 1997

Dersim'de 50 şehit! 50 insan, 50 can, Dersim bizim oralar, kan içinde 50 can çılgık çılgıca. Yiğitçe susuşlara gömülü çılgıklar, delikanlı bedenlere özgü kıvrak edalardan sonra, o kahrolası sessizlik ve hareketsizlik. Kızıl kan deryasında boğulup yiten canlar, gülüşler, yürekler, sevgiler. Ve süzülüp gelen umut, kızıl kan deryasından... Ah yoldaşlar. Gecenin bir yarısına asılı kaldı uykunuz, gülüşünüz. Mayıs rüzgarlarına bıraktığınız son sözcükler, son sesiniz hala Munzurlar'da kesin. Yattığınız yerde kokunuz var daha... Ama siz çoktan tarihtiniz. Daha başlarken bitmişti hikaye sizin için. Sonu, kanınızla noktalanacak bir destandı. Yükünüz tarih, sebebiniz, gelecek ekmeğiniz umuttu. Kaf Dağı'ndan, Zümrüd-ü Anka kuşunu indiremeyecektiniz, ama ondan daha zor değildi işiniz. Gençtiniz, sevmiştiniz en sevilmesi gerekeni. Sevgililerin en güzeliydi. Ve belki de o yüzden bu kadar merttiniz. Gecenin hain pusularından uzandı eller sevgiliye. Delikanlı bedenlerinizdeki asi çırpınıyla bölündü, tılsımlı sessizlik. Elinizde tarihin buyruğu, yüreğinizde tek sebebiniz, o kutsal aşk ve dilinizde o coşkulu türkünün son dizeleri vardı. Verilmiş sözler, içilmiş andlar yüreğinizi acıyla kırbaçladı. Şahlandı mertlik duygularınız, geceye sürdünüz asi duyguları, son mermi de yüreğinizdi, o da sürüldü hesapsız namluya. Ve o da kurşuna dizildi şafak sökerken. Kıp kıp söktü o gün Dersim'de şafak. Ahh, bağı paramparça insanlarım yine ağlıyordu. Bizim oraların asi rüzgarları bir ağıt olmuş yakıyordu Munzur dağlarını, Munzur insanlarını. Ağlamak geliyor içimden. Elimde olsa utanmasam, yiğitliğe yakışsa, yürek dolusu ağlarım. Bu Cudi'nin dağını taşıyı sarsacak kadar haykırabilirim. O kadar ağır yüreğim. O kadar yaslı. Üst üste alınan haberler kara geceler gibi yükleniyor yüreğime. Günler kara haberlerle geliyor. Bir dost istiyorum gönlümü açacağım, gönlümü açacak. Bir de Dersim'e savrulmak istiyorum.

11 Mayıs 1997

Birkaç gün oluyor ki Cudi'deyim. Bir ulu diyar, bir esrarengiz mesken, bir tarih gömülü ve koca bir şehitler anıtı Cudi. Ve bugünlerde acıya banılmış bir sevinci yaşıyor. Düşmanı vurdu ve en ağır \*bahayı verdi. Cudi'deki arkadaşlar bölük komutanları Ferhat Ark.'ı kaybettiler. Yaşının anı anına doluluğu ve biraz da alışılmışlığı, şahadetin acıyı dindirir de akıllara geldikçe "Axx heval Ferhat" diye yakınışlar aslında yüreklerin sızladığının ifadesi.

Ferhat arkadaşın şehit düştüğü gün, onun şehit düştüğü tepedeydim. Sabahın 5:30'undan akşamın 2:30'una kadar 2 kobra, kara bela gibi uğursuzca döndü durdu başımızda. İçindeki kan emici, insan yüzü yaratıklar görülüyordu. Saatlerce bombaladılar. Taşlardan daha çok taş olmuştuk. Biraz kıpırdasak çırılçıplak arazide hemen farkededecekti bizi. Bizim bulunduğumuz alandan çok alt tarafımızı vuruyordu. Ah!

Düşmanın soğuk, pis kapkara yüzü nasıl tiksindiriyordu beni. O korkunç küstahlığı, iğrenç cesaretliliği. Binlerce kez lanet okuyordum içimden. Ve kimseye bir şey olmasın diye yalvarıyordum. Her dakikası bomba ağırlığında bir günden sonra acı haberi duydum. Gecenin kapkaranlığında karşılaştığımız grup, "Heval Ferhat ve Nalin şehit düştü" diye fısıldıyordu.

Ferhat arkadaşı görmedim, tanıımıyordum ama yürek dolusu sevdim bu arkadaş. Anlattılar, coşkulu, hareketli ve bilinçli bir arkadaşmış. Şehit düşme nedeni bu zaten. Mevzideki arkadaşların durumunu merak ettiğinden hava saldırısında bile mevzi mevzi dolaşıyor.

Yine Nalin arkadaş! Herkes seviyor. Biraz kilolu diye kurtulamamış. Daha canlı ve atak olsaymış, varmış kurtulma şansı...

Mayıs 1997

Hala Cudi'deyim. Sıkınım. Cafer'i göremedim. Kaç gündür "ha geldi ha gelecek" diyorlar ama, gelmedi. Yine sıkınım. Buradaki Doğan arkadaş dün beni çok korkunç bir pozisyona soktu. Cudi'de kalamayacağımı cihazda Zelal arkadaş bildirdikten sonra gelip benimle konuşmak istediğini söyledi. Biz konuşurken Rengin arkadaş (Cudi YAJK sorumlusu) yanımıza gelmek istedi, Doğan ona "arkadaşla tartışıyoruz, lütfen gelme" dedi. İnanılmaz bir şey. Aslında en çok olması gerekeni sokmuyor, alakası olmayan Yılmaz, Cudi vb.'lerini katıyor tartışmaya. Ona Rengin'in gelmesini söyledim ama Rengin o anda oradan çoktan uzaklaşmıştı. Aslında ben de kalkıp gitmeliydim. Ama o an kaldım, tartışmayı bitirdim. Kendimi bu konuyla ilgili rahatsız hissediyordum. Gerçi sonra Rengin ile tartışıp, hem tartıştıklarımızı ve hem de Doğan kişiliğinden anladıklarımı anlattım ama daha da keskin bir tavır koyup, birliğimizi daha açık hissettirmeliydim.

\* \* \* \*

Yine Cudi'deyim. Yılan hikayesine dönen yol sürecimiz hala devam ediyor. Bir grup (30 kadar) erkek arkadaşın arasında yalnızım. Ve bugün gerilla yaşamının ilk ekmekçiliğini yaptım. Kendimi gönüllü görevli yaptım ve 200'e yakın ekmek pişirdim. En azından vakit geçti. Yine Güney'de askeri hareket tam başladı. Haftanın'de durumlar iyi değil sanırım. Sipan, Sinek, Vacip, Deriye Davetiye, Şivan, Kela Sipi Türk ordusunun elinde. KDP ve YNK önemli geçiş yerlerini tutmuşlar. Tanklar Batufa'dan boğaza doğru ilerliyormuş. 4-5 şehit verdik bile. Ve her yerde şiddetli çatışmalar var. İç sıkıntılarımı ne açabiliyorum, ne de aşabiliyorum. Uzakıkça uzayan yol, YAJK yönetiminin bana yaklaşımı, beni hep kendilerinden uzakta tutmaları ve destek vermemeleri, gelecek sürecin belirsizliği, beni sıkıyor. Ama bu ağır sıcak günlerde düşünmek bile bana bir yük gibi geliyor. Sanki her şey belirsiz. Açıkçası sana yazdığım mektup mahiyetindeki bu günlüğü bile sıkılarak yazıyorum.

\* \* \* \*

Ayın kaçındır bilmiyorum. Cudi'nin bir tepesindeyiz. Yine hevale hortlar ve ben tek. Bana çok saygılı ve ölçülü davranıyorlar. Ama yine de çok sıkılıyorum. Onlarla tartışabildiğim tek şey düşmanın askeri operasyonu. Sabahtan akşama kadar bu konuya ilişkin düşüncelerimi, yorumlarımı anlatıyorum. Ve sanırım onlar da bunu farkettiler. Ne zaman sıkıldığımı anlasalar ya da suskunluk olsa, "düşmanın askeri hareketi" deyip bana bakıyorlar ve yine başlıyor; "şöyle olabilir, böyle olabilir." Şaka-maka düşman saldırıları bütün ağırlığıyla artıyor.

Geçen gün Reşit arkadaşın birliğinden kaçan iki namussuz, düşmana Kela Sipi'deki tüm hazırlıklarımızı vermiş. Kela Sipi'den çekilmek zorunda kaldık.

Cudi'nin öyle ağır bir havası var ki müthiş sessiz, durgun. 1993'de gördüğüm cıvıl cıvıl Cudi değil.

Kilometrelerce yürü, yine de bir arkadaşla karşılaşmıyorsun. Sorumlusu olan arkadaş karşı ise tam bir antipati gelişti. Günlerdir işimizi böyle sürüncemede bırakan bu insanlar bir parça yetkinin içinde nasıl da kaybolup küçülüyorlar. Doğan arkadaş öyle olmuş. Yetkinde küçülen, büyüdükçe minikleşen bir arkadaş. Kendisince güçlü gördüğü yanlarıyla kadınları etkilemek istiyor. Etkileyemediğini eziyor. Başkan'ın klasik erkeğin sonuna ilişkin bir belirlemesi bu arkadaş çok uygun düşüyor ama kalsın, ayıp olur.

Beni soracak olursan, aslında bu sıkıntı-mıkıntı dediklerimin hepsi ciddi bir yoğunlaşma. Yeni bir süreç yürürken ve yeni bir ortamın içinde, kaldıramadıklarımın, ağır bulduklarımın, yeni yaşadıklarımın duygusal yükü. Düşmanı, savaşı, şehidi, ölümle burun buruna olmayı, gericiliğin, feodallığın en yoğun yaşandığı yerde cins ve özgürlük savaşımını yürütmeyi ilk kez yaşıyorum. Her şey çok zor. Kişiliğimi bütün bunlar karşısında çok zavallı, hazırlıksız, çaresiz buldum, buluverdim birden. Ve bu beni sıktı. Bunalttı. Bu

halimle, bu kadar sınırsız savaş ortamında, bu kadar gözü dönmüş geri feodal bir ortamda ilkeleri, özgürlük gereklerini uygulama zorunluluğunu karşımda vazgeçilmez bir ödev olarak görüyorum. Ama bunun ne örgütüne, ne planına, ne taktikine sahibim.

Bu süreçte kendimde farketmişim ve beni oldukça sıkı bir şey de var. Belki de her şeyin temeli bu. Ve dediğim gibi düşmanın somut gerçeği ile bu ilk karşılaşma bunu bana gösterdi. Davaya tam adanmak. Yani işin-gücün davan olacak. Ne yardan, ne serden değil. Ya yar, ya ser. İşte ben böyle değilim. Ve bu bende boşluk yaratıyor. Bazı yaşam hevesleri, ülke gerçeğinin emrettiğine göre yaşamaktan geri çekiyor. Bazı bireysellikler, bazı hayaller, istemler, belki çok doğal, mahsumane, ama engel işte. Kendimi tam vermemi "işte ben sadece bunun içinim" dedirtmiyor. Militanlaşmada beni derin zaferlerle yüz yüze bırakıyor.

Oysa bu toprağa karşı çok hesapsız olmak, çok gözü kara olmak gerekir. Ve ben gözü kara bir militan olabiliyim. Benim ne bireysel kaygım olabilir? Kazanacak, kaybedecek neyim olabilir? Bütün kaygı ve korkulardan, bütün dünya nimetlerinden ve zevklerinden sıyrılıp, soyunup, çıplak bir adanmış can olmaya söz veriyorum. Özgürlük ve bağımsızlık için adanmış canım. Ve kendimi adama başarısını göstereceğim. Bir kızıl derinin dediği gibi "KALBİMİ VATANIMA GÖMECEĞİM."

20 Mayıs 1997/BESTA

Toprağı kana bulanmış, havasında bahar çiçeklerinin ve devrim şehitlerinin tılsımlı kokusu, dağları, aşka, sevgiye, özgürlüğe muhtaç yüreklerin acılı çığlıklarıyla isyanı kalmış, gecesinin gündüzüne silahların türkülleriyle eklendiği ve yamaçlarda yiğit bedenlerin usulca toprağın kollarına girdiği, umut çağılayanlarının gizli gizli nevalerden, vadilerden geçip ovalara doğru ilerlediği, aç, acı yüzlü, şimşek bakışlı ve koca yürekli insanların, gece karanlığında vuruşup düştüğü bir yerde, bir ülkede, bir cennetteyim. Ve diyorum ki, kim demiş önemli olan cennet vatanın uğruna olmaz ki feda ya da kim demiş asıl olan "cehennemi cennet yapmak"... Yok yok, usta şairler. Diyorum ki, sorun cennette melek olmayı başarabilmektir.

Besta'dayım. Üç gün önce geldim, uzun, zorlu, yorucu, umutlu bir yolculuktu. Bir kez daha Haftanın-Cudi arası sömürgeci sınırları öğrenip yendik. Bir kez daha Cudi-Besta arası termal kameraları, lazer sistemlerini, mayın tarlalarını yendik. Meydan okuduk emperyalizme. Bir kez daha yüreklerimizi elimize alıp gecenin kuytu sessizliğinde, nice suları gibi nevalere süzülüp hırçınca vurduk kendimizi dağlara. Ve

bir kez daha irade, inanç ve karar, sömürgeciliğe ve emperyalizme galip geldi. Besta'ya ulaştığımızda hiç de öyle büyük işler başarmış gibi değildik ama öyle de olsaydı bu hakkımızdı.

21 Mayıs 1997

İnan bana sevgili arkadaşım ne açlık, ne yokluk, ne yorgunluk... Vız gelir bunlar bana. Hiçbir şey koymaz içime, küçük, genç bir yoldaşımın açlığa, yoksulluğa, yorgunluğa dirençsiz bedeninin altında gizlediği çelik iradesiyle direnişi kadar. Hiçbir şey kahretmez beni yanımdaki yoldaşımın, yanında parça parça edilen yoldaşına yanan yüreği gibi. Evet, ekmele, yemekle değil, iradeleri ve insanlık gururlarıyla yaşayan sevgili yoldaşlarımın acıları, sancıları, günlerdir acılarım, sancılarım oldu. Besta biraz da yokluğun diyarı. Arkadaşlarımız düşmanın tuttuğu tepelerdeki pusuların gölgesinde, termal ve lazer kameralarının tehditlerinde, yol denilmeyecek kadar sapa yerlerden, büyük zorluklarla ancak birkaç torba unu, bazen de biraz şekeri ulaştırabiliyorlar buraya. Düşman ambargosunda Besta. Ama işte burada da bir direniş türküsü olarak sürüp gidiyor yaşam, bir gün aç, bir gün tok.

Ama sorun Besta değil. Yanımda beni ezim ezim ezen yoldaşlarım. Garısa'da bu yıl karın tokluğuna 27 yoldaş şehit verildi. Un çekerken düşman pusularında haince vuruldular. Şimdi Garısa'dan gelen arkadaşların hali içler acısı. Garısa onlar için ölümün yurdu sanki. "Dönüş" denince gözlerinde umutsuz, karamsar bir bakış beliriveriyor hemen. Daralmışlar. Yaşanan fiziksel ve duygusal zorluklarını hafifletmesi gereken yönetimleri, keyfi, ağavari ve özerk yaklaşımlarıyla bu arkadaşların ruhsal durumlarını daha da kötüleştirmiş. Ne yapabilirim diye düşündüm. Cemal arkadaşla konuşmakta fayda var. Zaten YAJK yönetiminde olan bayan arkadaşın aşırı bastırmacı tarzını farkedip yerinde durması için Zelal arkadaşı uyardım. Ama adı Mahir olan diğer komutan arkadaş için Cemal arkadaş uyararak lazım. Gerçi Cemal arkadaşın Botan'ın mevcut komuta yapısına yaklaşımı oldukça liberal, bir yanını yumruklayıp, bir yanını sıvazlayan bir tarz. Yani mevcut geri komuta düzeyi Cemal arkadaştan destek alıyor. Bunu nasıl yaptığını bilemiyorum, bir objektif durum. Aşırı idareci bir mantık var onda.

Mayıs 1997

Besta'da günler uzun ve ağır. Zelal arkadaşla birlikte hareket ediyorum. Oldukça sıkılmış ve daralmış bir durumdayım. Zelal'in bazı yaklaşımları benim sıkıntımı daha da yoğunlaştırıyor. Bir şeyler yapmak isterken kendisini aşırı ön plana çıkarmak istemesi, biçimsel çalışması ve başkaları üzerindeki bireysel

tasarrufu beni onunla çalışmada isteksizleştiriyor. Ama bu bahane değil. Benim şu günlerde yaşadığım aşırı daralmanın da zaman zaman yaşanan gerginliklerde payı var. Zelal'in \*Gunditi gidişlerine benim dar çıkışlarım cevap olunca bazen kancalaşıyoruz. Bazen kendime hayret ediyorum. %100 tanıdığım bir kişiliğe karşı bile ben niye yontemsizim, tedbirsizim. O zaman ben kimle, nasıl yürüyeceğim? Nasıl herkes ile çalışacağım? Kendimden ne kadar rahatsızım bugünlerde. Haftanın'den gelen şahadet haberleri beni daha da kahrediyor. Selim, Ramazan adlı takım komutanlarımız, Kemal ve Medya adlı manga komutanlarımız öylece şehit düştüler. Hepsini tanıyorum. Birlikte güzel günlerimiz olmuştu. Birbirimize verdiklerimiz var. Acımız büyük. Yükümüz ağır. Kendimi müthiş bir şekilde cevap vermek zorunda hissediyorum, ama nasıl? Hangi güçle? Yakında Gabar'a gidiyorum. Orada komutanı düşürülmüş bir takımın başına geçeceğim. Oldukça sorunlu bir takım. Bugün oradan bir bayan kaçtı. Yapılacak çok iş var. Ve çok büyük bir yoğunlaşma lazım. Botan'da bayan yapısı inanılmaz ölçüde geri. Kişilik olarak, anlayış olarak, kavrayış olarak oldukça geri bir düzeyde. Zaten erkek yapısı...

Mayıs 1997/ÇIRAV

Bir ayrılık denizinde kulaç atıyorum. Ne yana gitsem büyük yalnızlığım. Ne yana gitsem sevgi gülüşlü anılar ve anıların ince sızısı. Her şey, yaşanılmış olan ne varsa acı-tatlı ölümüne tutsak olduğum bu yalnızlığın zalim kırbaçları oldu. Günün bir vakti acı acı üstüme gelir saatlerce konuştuğumuz an. Birlikte söylenen türkülerin her dizesi, bir düşüm gibi tıkatır boğazımı. Hıçkırıklarım olur gülüşlerimiz beraber. Bir daha nasıl Melsa, nerede, ne zaman göreceğim yüreklerce sevdiğim insanlarımı? Elimizde mendil edip sallayarak onurumuzu, nerede tutacağız bir dahaki halayı? Ve ne zaman, artık ne zaman hep ayrılık, ölüm türküleri yakmak zorunda olmayacağız bu dağlarda. Ne zaman sevincin diyarı olacak bu yeşil yamaçlar. Ellerimiz dost ellerde, yüreklerimizde binlerce yıl hasret kaldığımız o muhteşem zafer gülüşü ve yüreğimizde tarihsel uykusundan uyanan sevgiyle bir daha hiç ayrılmak zorunda kalmayacağımız ay, yıl, gün ne zaman?... Ah günlere, gecelere sığmaz hüznüm. Hüznüm ki, devrim denen bu olağanüstü olayın her dönemecinde yeni kopuşlarıyla daha da düşmanlaştığım yaram... Her gece tazelerken anıları her yanım sızım sızım...

31 Mayıs 1997

Bugün ilk kez, 5 yıllık bir militanlık yaşamım olmasına rağmen, ilk kez düşman askerleri gördüm. Hem de benden en fazla 500 metre uzaktaydılar. Düşmanla bu kadar yüz yüze olmak benim için ne kadar ilginç bir duyguysa bir bilsen. Belki de savaşçılığımı, askerliğimi, komutanlığımı, en çok hissettiğim, savaşın içinde olduğumu en çok duyumsadığım an o andı.

Eyleme o kadar yakınım ki. Bugün yarın ben de o muhteşem duyguyu yaşayacağım. Silahım, öfkem ve ben bir volkan gibi patlayacağız. İçimdeki kızgın magma kaynıyor. Evet, ülkemde cennetin yeni bir diyarında, Kuzey topraklarında, hainle, düşmanla burun buruna yaşıyoruz. Düşmanla göğüs göğüse vuruşacağımız günler kapımızda. Yani benim kapımda. Çünkü diğer arkadaşlar çoktan bu kapıyı açıp yürümüş, barut kokularına, mermi seslerine bulanmışlar.

1 Haziran 1997

Dün arkadaşlar yanıbaşımıza kadar sokulan Kürt hain çetelerini vurdular. 4 tanesi öldü, birini kendileri yanlışlıkla vurdu. Yani toplam 5. Ömer adında bir arkadaş şehit düştü. Büyük Güney'in Derkar ilçesinden, büyük ihtimalle 1993'de birlikte kalmıştık. O zaman evlerinde bulunmuştum 3-4 gün kadar. Bu sabah ona ait eşyaları çantasına koyup kaldırdı arkadaşlar. Yeleği, raxtı, silahı ve saati. Onun için fiilen biten zaman onsuz da işliyordu. İşin kötüsü onu eyleme yolcu etmeden 5-10 dakika önce tanıdım. Vedalaştık. Gitti ve gelmedi. Ne kadar tuhaf. Giderken hiç de gidilip de dönülmeyecek bir yere gidiyor gibi değildi. Suyu ya da erzağa gider gibi bir hali vardı. Onun da, diğerlerinin de. Biz de öyle doğal "hoşçakal, serkeftin" dedik. Gidiş o gidiş. Artık bir saldırı kahramanı, cesaret örneği o. Saati başkalarının kolunda ilerlemeye devam edecek. Silahı başka omuzlarda.

Daha sana "Gabar'ın Çırav alanına geldim" demeden buradaki yaşamın yoğunluğunu anlatmaya başladım. Evet. Çırav'dayım. Uzun yollardan, yorgunluklardan, kırgınlıklardan sonra, tasfiri, tarifi zor bir mekan olan Çırav Navserin'deyim. Ama Çırav'dan çok, Haftanın'den Çırav'a uzanan yolu ve yolculuğu yazmak anlatmak istiyorum.

Adım adım ülkeme, gerçeğe  
ve kendime...

Benim için sıradan farklı bir alana geçiş değildi bu. Ya da sıradan bir sömürgeci sınırları geçiş, onlara meydan okuma değil, gerçek bir sınırların ötesine geçişti. İradenin, cesaretin, fedakarlığın, yani tüm insansal erdemlerin sınırlarına gelmek, o sınırlarda takılmak, zorlanmak, çalışmak ve başarmak. Gerçeği tüm çıplaklığı ile yaşamak, benimsemek ve sevmek. Bunlar bu yolculukta benim için en belirleyici duygulardı. Yıllardır savaştan, gerçekten, ülkeden ne kadar uzak olduğumu, her şeye rağmen hala ne kadar eksik ve yüzeysel olduğumu gördüğüm bir yolculuktu. Cudi, Besta, Gabar...

İnsanlar vardı yol boyunca. Bu kez bildik yüzlerini çok daha derinden tanıdığım ve sadece tanımakla kalmayıp az-çok anladığım insan. Kadını, erkeğiyle... Güzelliği ve çirkinliğiyle. Bizim erkeğin yüzyıllar öncesinin zaman dilimlerinden arta kalmış en koyu feodal erkekliğinin, yaşamı bizler için oldukça ağırlaştırdığı, sıkıcılaştırdığı, zorlaştırdığı mekanlardan geçtik. Yaşamın her alanına dayatıyorlardı bu saçma sapan erkekliği. Onlar gibi yürümek hatta koşmak, onları rahatsız etmeyecek kadar konuşup, davranmak, tüm yaşam ve savaş planını ona onaylatmak ve ona göre ayarlamak zorundaydık. Yüzdeyüz onlar yönetiyor, yönlendiriyorlardı kadını. Kırıcı, alaycı, küçümseyici davranış ve yaklaşımları bazen beni çileden çıkarıyordu. Özellikle Cudi'de Doğan arkadaşın, Besta'da Cemal ve Şerif arkadaşın, Gabar'da Cafer, Hasan ve Xeyri arkadaşların mutlak, sarsılmaz, dayanılmaz erkek egemenlikleri müthiş sıkıcı, geriletti ortamlar yaratmış. Onlarla karşılaştıkça Başkan'ın kişiliğindeki inanılmaz demokrasiyi, özgürlük, eşitlik tutkusunu, anlayışını ezici hissettim, özledim. Onlarda insanın özünü, doğallığını, benliğini yadsıyan o aşırı kendini dayatma, kendini zorla dayatıp, kabul ettirme despotizmi beni bunalıttı. Bazen aşırı bir cendereye kapatıldığımı, ruhumun, duygularımın, benliğimin ağzı sımsıkı kapatılmış bir tencerede kaynayıp fokurdadığını hissettim. Erkekteki o insanlık dışı, insanlığı yadsıyan her şeyi kendisi için düzenleme bencilliği, gerçekten de beni erkekten bir kez daha tiksindirdi. Yine o kendini çok şey ya da her şey sanma, hatta kendini Allah sanma (ki inan abartmıyorum) yanılgısı karşısında öfkeden çılgına döndüm. Her şey bana bütün kadınlara özgür yaşayabilecekleri bir dünyayı ölesiye özletti, istetti. Bak, sana bir örnek vereyim. Cudi'den Besta'ya geçiyoruz. Zaten yol yol değil. Yürümüyorsun yuvarlanıyorsun. Gundik denilen en yüksek ve dollara bile hakim olan bir tepede muhtemelen termal kamera ve tank var. Kimsenin başına bela olmamak için kendimi inanılmaz zorluyorum. Ben tek bayanım. 2 katır ve 16 erkek arkadaş var. Gerillacılığımın ilk sınavı, ilk uzun yolum. Ama beyefendiler bana kendileri kadar aşırı hızlı yürümeyi dayatıyorlar. Hatta kendileri kadar bile değil, katırlara yetişip, onlar kadar hızlı yürümemi söylüyorlar.

Şırnak caddesini geçerken, ille de koşmamı söylüyorlar. Oysa biliyorum ki koşmak hiçbir şeyi zerre kadar değiştirmez. Neyse! Caddeyi geçtik. Duvar gibi bir dik yamaca vurdular. Tırmanılır değil. Ama tabi,

kendileri bu yamaçlarda 6-7, hatta 10 yıl geçirmişler. Vurup gittiler. Ben orada yapayalnız kaldım. Tam 20 dakika öylece. Kimse dönüp sormadı bile. Allahtan bir süre sonra çok tesadüfi katır kervanı geçti oradan, işte bizim erkeğin gururu.

Yol boyunca hep böyle oldu. Onların aşırı kaba gücü karşısında hep bir yanılgı yaşadım ve gerçekten bu psikolojimi aşırı olumsuz etkiledi. Müthiş gerginleştim, tepkiselleştim. Ve gerçekten bende varsa Kürt erkeğine bir ilgi o da bu yolculuğun tozlu yollarında kaybolup gitti. Tanıdım bu erkekteki aşırı küçüklük kompleksini ve bireyciliği. Ve kadındaki çaresizliği gördüm. Dayatılan bu yüzde yüz irade, otorite, egemenlik altında özgürlüğü ile bu erkeğe bağlanmış bireysel çıkarları, hesapları arasına sıkışıp kalmış kadını da tanıdım. Kendim, Rengin, Eylem, Zelal, Hebun, Berivan, Rojin, Agiri, vs. vs. aslında herbirimizinki bir hikaye olur. Benimkini biliyorsun, zaten her gün yazıyorum. Diğerlerinin ise en ortak yanı partinin özgürlük söylemlerinde duygusal olarak yüzeysel çok etkilenme, ama yaşam gerçekliğinin aşırı erkekçiliğinde belirlenmiş bireysel çıkarlardan ise vazgeçmeme. Bu nedenle erkekle özgürlük söylemlerinin cenderesinde bir sıklık, tıkanma yaşanıyor. Özgürlük öylesine verilse onlar benden çok ister biliyorum. Çünkü onlar benden daha çok çekiyorlar bu kaba erkekten. Ama iş özgürlüğü zorla almaya gelince kimse bu erkeği karşısına almak istemiyor. Bunu Zelal'de çok gördüm, Rengin'de çok gördüm. Genelde var bu. Yani Botan'da kadın her türlü ölüme, savaşa, emeğe var. Ama özgürlük savaşına, emeğine özgürlüğü için ölmeye hiç hazır değil. İşte bunun için YAJK Botan'da bir devrim, özgürlük-eşitlik örgütü değil. Erkeğin kadını, kadının erkeği idare ettiği bir uzlaşma örgütü. Ve belki de Cemal arkadaşın YAJK'ı. Evet son tahlilde budur söylenecek olan Botan'da YAJK için. Zelal arkadaş Botan arkadaşaya yürekten sadık ve itaatkardır. Besta'da kaldığımız günler boyunca bunu çok net gördüm.

Şehitler vardı yol boyunca. Hiç tanımadığım, bilmediğim, ama aynı tepelerde omuz omuza mevzilenip, savaştığımız arkadaşlarımızdı. Birlikte yürüdüğümüz yollarda birer birer düşüp kalıyorlardı. Yollar devam ediyordu. Kalanlar, yolun ilerleyen kısımlarında düşecek olanlar ağır yüklerini daha da hissediyorlardı. Şehitler ve onlarla yapılan yaşamın dar, uzun ve zorlu yollarından geçtik.

Köylüsüz köyler vardı yol boyunca. Gundik Remo, Sipindarok, Naviyon, Awal... vs. vs. insansız, sürsüz, sessiz, ışısız... Mezarlık. Anıların, çocukların şen seslerinin, sürünün zilli, canlı köye dönüşünün, bazen çakır keyif düşünlerin, bazen kana kan dövüşlerin, delikanlı sevgilerin, vakitsiz ölümlerin yani yaşamın mezarlığı olan yıkık köyler. Her yanı el emeği, her yanı insan emeğinin inanılmaz üretkenliği ve becerisiyle işlenmiş ve insanın kendine cennet haline getirdiği seyri doyumsuz ve azap verici diyarlardır bu köyler. Çeşmelerinde akan suları kimse içmez, kızlar ellerinde kovalarıyla bu buz gibi suların başlarına gelmezler. Cevizleri, dutları ve sayısız meyve ağaçlarındaki olgun meyveleri kimse toplayamayacağından ya bize kısmet ya da dalında kuruyacaklar.

Yıkılmış evler ürkütüyor insanı. Sanki sessizliğe gömülmüş bu harabelerden birden büyük bir uğultuyla patlayıverecek büyük bastırma. Yerlerden fırlayan taşların altından çıkarak öfkeli köylüler, asice saldıracaklar. Evet. Böyle hissettim bir akşam alacakaranlığında Aval köyündeyken. Bu köyler burada böyle yıkık-dökük. Kimbilir nerede bu köylüler. Yine köyleri gibi yıkık dökükler mi? Kimlerin bu evler, sahipleri ölü mü diri mi? Var mı bir mezarları? Bir hava saldırısında, hazır sofralarını, sıcak çaylarını ve yorganlarını bırakıp kaçarken, asıl bıraktıkları tarihleri kökleriymiş. Düşlerin umutlarıydı koşarken köy çıkışlarında ceplerinden düşen. Evet! Nerede bu insanlar şimdi? Ne yapıyorlar? Özlüyorlar mı bu yitik cenneti? Ve en önemlisi bugün direnecekler mi?

Açlık vardı yol boyunca. Besta'da 10 gün açtık tüm yoldaşlarımızla. Arasına Gabar'dan ya da Beytüşşebap'tan gelen 1-2 çuval unu 2 bölük yani 100'ü aşkın arkadaş tüketiyorduk. Tuzumuz, şekerimiz de yoktu. Besta toprağının doğal nimeti tırşok, sirik, korat vb. otları kaynatıp yiyorduk sadece. Ölmemek, yürüyebilmek için. İradenin direnişi karın tokluğumuzdu. Ama bazı düşkünlerin gerilikleri gururumuzu kırıyordu. Bazıları bir kaşık una tenezzül ediyorlardı. Hatta birisi, karın tokluğuna kaçıp düşmana gitti. Kesin bir öğün çorba içtikten sonra, tok karnına öldürmüşlerdir onu. Bir de ana avrat sövmüşlerdir. Bu da vardı yol boyunca.

3 Haziran 1997

Melsa... ! Melsa, bir kişi değil, bir kişinin ismi değil. Melsa sevilen, dost olan ve özlenen her şeydir. O güzel insan şahsında. Özlem duyulan memleketin hayal-meyal çizgileri, sevilen insanlardan kopuşun ağır-sancılı hasretleri, ne varsa dürüştlükten ve temizlikten yana kendini aksettirdiği bir yıldız olup çıktı karanlık gecelerde Melsa...

Bir gün daha Çırav'dan uğurlarken güneşi perde perde gök kızılırtısına karışıp gelen hüznümün ılık sarhoşluğuyla yine kendimleyim. Botan'da yaşamak bir savaştır. Ayakta kalmak, hele yürümek bütün emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçi ihanetçilere karşı verilen bir savaşın kendisi olduğu kadar, ondan daha fazla kendine ve onlara bulaşmış her şeye karşı dişe diş, göze göz bir savaş.

Evet! Zorlanıyorum. Pratik tecrübemin zayıf oluşu, pratik tecrübeyi, her şey olarak algılayan bir yapı içinde beni zorluyor. Ayrıca bende bir eziklik yaratıyor. Hatta pratik zayıflığım beni ürkütüyor. Çünkü bir komutan olarak bu durumu yaşıyorum. Yönetimin bana bakışı, beni genel eğitim ve yaşam konularıyla meşgul edip savaş dışı bırakmak. Oysa bu benim için kabuledilemez. Bu saçma ayrılığı kaldırmalıyım. Eğer PKK ideolojisine hakim olduğum düşünölüyorsa, bu en iyi pratikçi olabileceğim anlamına gelmelidir. Ben oportünist, lafazan değil, Beritanlaşmak amacındayım. Savaşacağım. Düşmanla göğüs göğüse hesaplaşmak, bütün bir tarihin hesabını bireysel olarak da yapmak benim de hakkım, istemim. Üstelik sıradan değil, komutanlaşarak savaşacağım. Bu yaz hedefim Botan'da sadece yaşamak değil, komutanlaşmaktır. Bir kadın takımını savaştırabilecek kadar komutanlaşacağım bu yaz. Buna alışıncaya kadar düşmanla da, erkekle de ne kadar savaşmam gerekiyorsa savaşacağım.

8 Haziran 1997

İçinde olduğumuz yılın yarısı atlı ordular gibi koşup geçti önümüzden. Kimimiz onunla koştuk, kimimiz sadece durup baktık, kimimiz ise atlı orduların bir noktasında takılıp kaldık. Zamanın ve mekanın bir noktasında gülüşümüz. Hareketimiz ve sıcaklığımız donup kaldı.

Çırav'da Hasan arkadaşın bölüğünde bir kadın takımının başındayım. Bu kez işim gerçekten zor. Kurtlar arasındayım. Bu kez ya herro ya merro. Hasan arkadaş şu ana kadar çok sayıda bayan arkadaşı tasfiye etmeyi başarmış bir arkadaş. En son, Ararat arkadaşı herkesten habersiz görevlendirdi ve Besta'ya postaladı. Çok kaba ama oldukça kaba bir arkadaş. Oldukça bireysel. Bayan arkadaşları çok küçümsüyor. Hatta neredeyse tam bir sorun olarak görüyor. Sanki onun başbelasıymışız, sanki onu rahatsız eden yaratıklarımız gibi. Takım olarak bize yaklaşımı, her şeyimize müdahale etmek, her şeyimizden hesap istemek. Yani "benim başımı ağrıtmayın, hiçbir faydanız olmasa da olur" diyor bu arkadaş...

11 Haziran 1997

Dün güzel bir gündü. Yakında gerçekleştireceğimiz bir eylemin keşfine gittim. İlk keşfimdi. Ve ilk eylemim olacak. Yakınıımızda bulunan iki çete köyünden, Dergütle ve Şexreş'de çetelere ait koyun sürüsünü getireceğiz. Bunu yaparken de koyun sürüsünün güvenliğinde olan bir grup çeteyle çatışmamız gerekecek. Bu eyleme mutlaka katılacağım. Uzak, yakın mutlaka bir yerinde yeralacağım. Bu bana büyük heyecan veriyor. Savaş tecrübesi kazanmadıkça, savaş içinde çocuksu, şaşkın duruşum (ki beni bana kan kusturuyor) aşılmayacak. Mutlaka karşı çıkacaklar benim gidişime, ama ben de mutlaka gideceğim. Neyse! Dünkü keşfi anlatayım sana. Ben, Ruken, Reyber, Reşo, Hogir ve bir de öncümüz Korkmaz. Öncü dışında hepimiz komutanız. Yolumuzun üstünde Birava köyü vardı. Tabii ki yıkılmış, harabeleşmiş bir köydü. Yarım saatten fazla kaldık bu köyde. Günlerdir süren açlığımızı bu köyün ağaçlarındaki bal gibi dutlarla giderdik. Beyaz ve sarı taşlı evlerin önündeki küçük avlulardan, evlerin damını aşan koca koca dut ağaçları beni çocukluğumun 7-8 yaş civarlarına götürdü. Anneannemlerin bahçesindeki koca dut ağacı o yıllara ait en somut hatıram. "Keşke çocuk olsam" gibi kaygıları taşımam pek fazla, ama o anı hatırlayınca, o çağlardaki mutluluğum ve çocukluğumun o dayanılmaz kaygısızlığına büyük özlem duydum. O zamanlar en sevdiğim insanlar olan anneannem ve dedemleymdim ve onların en sevdiğiydim. Hatıramda ihtiyar yüzleri ve yorgun sesleri canlanan bu insanların suretleri yerini bu köyün insanlarına bıraktı. Evinin önündeki dut ağacının meyvelerini yediğimiz bu insanlar belki de şu anda, yokluklar içinde, çocuklarına, "şimdi kapımızın önündeki dut olmuştur, şimdi bahçemiz yeşermiştir" diyorlardı. Kırmızı naylon çizmesi yıkık evlerin altında kalan küçük çocuk acaba hatırlıyor mu burayı? Her şey çok canlıydı. Yıkık caminin içine girdik.

Yine damlara uzanan eski merdiven. Küçük tahta pencereden her şey, her şey sanki burada yaşam, dün durdurulmuş gibi hissettirdi bana. Sanki köşe başında bir ihtiyaçla karşılaşacağız ya da duvar dibinde oturan bir grup kadın göreceğiz. Bu köyler bana büyük azap veriyor sevgili arkadaşım. 1991-92'de gazetelerde serhildanlarını, coşkulu direnişlerini dinleyip okuduğum bu insanların böylesine kovulmaları yurtlarından, bu toprakların bu kadar sessizleştirilmesi, bu köylerin, yurdun bu kadar insansızlaştırılması beni inanılmaz derecede sarsıyor. Her yıkık köyden geçişimde bir acı akıyor içimde.

Cıvıl cıvıl Kürdistan rüyası teselli ediyor beni. Hiç köylerde yaşamadım. Hep hayal ettim ancak. Şimdi ülkemizin köylerinde durdurulan bu yaşam, birer ağır yük gibi sırtında biz gerillaların. Silahlarımızla taşıyacağız onları yine, bu emek emek işledikleri topraklara.

Köyden çıktuktan sonra beyaz topraklı bir yoldan yürüdük. Çıray'ın esrarengiz ve vahşi arazisi gözlerimizin önünde ufka doğru uzanıp gidiyordu. Bazı yerlerde kıpkırmızı bir toprağı çevreleyen sık ormanlar, bazı yerlerde sütlü kahve, kahverengi ve yeşilin inanılmaz uyumunda yüksek tepeler boyveriyordu. Neşeli ve coşkulu bir gruptuk. İçlerinde tek tecrübesiz olan bendim.

Keşif yerinden görebildiğimiz arazi fazla geniş değildi. Çünkü hava sisli, pusluydu. Ancak akşama doğru biraz açıldı. Dürbün ile araziye kontrol ettik. Ben herkesten daha geç görüyordum. Bazı şeyleri ise hiç görmüyordum.

İşte bu moralimi çok bozuyordu. Herkesin gördüğü sürüyü ben göremedim. Ama gururuma yedirip göremediğimi de söyleyemedim. Bilmiyorum gözlerim mi alışık değil araziye, tekniğini mi bilmiyorum.

Anlayamadım. Ama çok sıkıldım. Sevindiğim şey fiziki olarak öncesine oranla büyük bir gelişmeyi yaşıyorum. Oldukça hızlanmışım. Tepe çıkışlarında artık grubun en arkasında kalmak kaderim değil. Bu tür teknik sorunların aradan çıkması önemli. Çünkü bu yapı içinde gerçekten sorun ediliyor. Bazen bir katır kadar hatta bazen katırdan daha fazla güçlü olmak lazım. Yoksa devrimci görevlerini yerine getiremezsin Botan'da. Hele bir komutan asla olamazsın. Var nitekim, sadece fiziki üstünlükleri nedeniyle komutan olmuşlar ve her üstünlüklerine rağmen fiziksel zayıflık nedeniyle unutulmuşlar.

Neyse, keşfi bitirdik. Akşam dönüşte yine köye geldik. Yine dut yedik. O kadar tatlıydı ki köyün dutları ve biz o kadar acıkmıştık ki gerçekten de biraz mecburiyetten kaktık ağaçların altından...

İşte kaba taslak bir günümüz Çıray günlerinden.

Bugünün ayrıntılarıyla sıkımayacağım seni.

12 Haziran 1997

Bu bende bir sapma mıdır, saplantı mıdır? Yoksa normal bir özgürlük, özgür toplum duygusu mudur artık ben de bilemiyorum. Anlayamıyorum. Tek bildiğim, anladığım, erkeklerin çoğunlukta olduğu, yoğunlukta, hakimiyette olduğu mekanlarda, kendimi karanlıkta, sıkıntıda, boğuntuda hissediyorum. Akademi'deki yaşamın pırıl pırlılığı, duruluğu, doğallığı ve canlılığı aklıma geldikçe kendi kendime orada kadının daha fazla yaşadığından böyle bir farkın yaşandığını düşünüyorum. Çünkü orada Parti Önderliği'nin oluşturduğu ortamda kadın bu kadar ölü, yaşam dışı değil. Bu yüzden de yaşam karanlık ve sıkıcı değil. Yaşam canlı ve üretken. Oysa burada...

Burada biz bir takımız ancak, aşırı bastırmanın ve küçümsenmenin etkisiyle oldukça sönük, yaşamı rahatsız etmemek için kendini oldukça sınırlamış, kapatmış bir yapıya sahibiz. Görevlerimiz sınırlı. Ve görevlendirmelerimizi bile çoğu zaman onlar belirliyor. Çünkü 5 kişilik dar yönetimde ben tek bayan olarak oldukça biçimsel kalıyorum.

Hiçbir kararın oylamasında, alınmasında etkili olamıyorum. Diğer manga komutanı bayan arkadaşları zaten fazla bir şeyden saymıyorlar. Çoğunlukla azarlayıp bastırıyorlar. Yani takım olarak yaşama yansımıyoruz. Dilediğimiz, düşündüğümüz ve gerekli olduğu gibi savaş ve yaşam pratiğine katamıyoruz kendimizi. Erkekler bizi çoğu zaman kendilerine göre katıyorlar.

Kaç gündür bölük yönetimi ile aramda bu yönlü tartışmalar çıkıyor. Birçok göreve biz gidemiyoruz. Bu, savaşta gelişmemizin önünü alıyor. Yine genelde erkeklerin yoğunluklu olduğu mangalara 1'er 2'ser dağıtıyoruz. Bu ortak irade olmamızın önünde engel. Yine herhangi bir görev grubuna girecek bayan arkadaşı biz seçemiyoruz çoğu zaman. Ayrıca bayan arkadaşlardan bahsederlerken oldukça saygısız, yakışsız bir üslup hakim. Güvenmiyorlar da.

14 Haziran 1997

Bu gece eyleme gideceğiz. Şexereş çete köyünün koyunlarını getireceğiz. Yaklaşık 600 koyun. Bu koyunlar yaşadığımız erzak sıkıntısını büyük oranda çözecek. Özellikle Besta'da. Ben de katılacağım bu eyleme. İlk eylemim olacak. Umarım dünkü hastalığım fizikmen beni etkilemez. Çünkü fizikmen aşırı yıprandı bu süreçte. Tek yaşam enerjimiz köylülerin dutları ve arasına vurduğumuz domuzlar. Ve yeni yapımızın büyük çoğunluğu ayakkabısız. Birçok arkadaş ayakkabısının tabanını \*şutikle ayağına bağlamış vaziyette yürüyor. Ve eğer bugün ayakkabı gelmezse eyleme de öyle gidecekler. Her şeye, bütün yokluklara rağmen, Kürt hainlerine karşı yapacağımız bu eylem hepimize büyük coşku veriyor. Herkes büyük bir katılım isteminde.

Herkes elinden gelen fedakarlığı yapıyor. Ve yine herkes ön cephede en tehlikeli yerde olmak için ısrar ediyor. Bu sadece bize özgü bir şey. Bu bizim erdemimiz. Hepimiz yüce bir davaya kendilerini adanmış insanlarız. Bunun kararlılığı bizde can hesabını defterden silmiş. Herkes yaşamın fazlasını, sevdiği yoldaşına layık görür bizde. Gerçek sevgi, gerçek bağlılık mevzilerde birbirinin yaşamları önünde siper edilen bedenlerde çelikleşir. Bunlardan ayrı olarak bu eylem öncesinin bende hissettirdiği diğer bir şey de eziklik. Büyük ihtimalle kimse beni önermeyecek. Çünkü herkes beni bir eğitimci olarak görmek istiyor. Ben kendimi önereceğim. Ama nasıl diyeceğim ki; komutan olarak değil, normal düzeyde gitmek istiyorum. Savaşta bir grubun sorumluluğunu kaldıracak yetkinlikte görmüyorum kendimi. Normal bir savaşçı gibi gitsem çok iyi olur, ama kimse bunu da kabul etmez.

Aynı gün... Akşam

Ve şimdi adın var.

Ve şimdi, ikimizin vaktinde

İntikam saati geldi.

Evet! Bütün ömrümün tek sebebi olan intikam günü, saati, anı geldi. O saat, o an, şimdi, şimdi sorulacak hesaplar. İçimdeki tek duygu coşku. Savaşmak ve başarmak isteminin dışındaki bütün duygu ve istemlerden soyundum şimdi.

16 Haziran 1997  
Gabar

Dün Çırav'ın Geli mıntıkasında planladığımız eylemi gerçekleştirdik. Çetelere ait 280 koyuna el koyduk. 3 çobanı, biri silahlı olmak üzere esir aldık. Takımımızdan manga komutan yardımcısı Leyla arkadaş, bölüğümüzden Korkmaz arkadaş kobra saldırılarından dolayı şehit düştüler. Onları yazmaya hazır hissetmiyorum kendimi.

20 Haziran 1997

Dün gece Çırav'a geri döndük. Eylem öncesi konumlandığımız yere yakın bir noktadayız. Ve bunalımdayız. Hava çok sıcak. Su yok. Eylem sonrası 4-5 gün Gabar'da kaldık. Gabar'da geçirdiğimiz günler önemliydi. Eylem sonrası değerlendirme toplantısı, bölük yönetim toplantısı ve takım yönetim toplantısı gerçekleştirdik. Hem bu bölüğü daha iyi anladım ve hem de kendimi bölüğe katmada gerekli olan rahatlığı biraz sağlayabildim.

Savaş pratiğimin, tecrübemin olmayışı, savaşta uzun süre kalmış olan yapıya karşı beni oldukça pasif, ürkek bir hale getiriyordu. Ama bazı durumların artık haddini aşması benim ve Mahsum diye bir yaralı arkadaşın başında patlattı. Geldiğimden beri bana karşı ters yaklaşımlar sergileyen ve bayanlara karşı

oldukça küçümseyici olan bu arkadaş en son bir ortamda dedikodumu yapıyordu. Tesadüf ben de ona yakın bir yerdeydim ve düşüncelerini netçe duydum. O günkü tekmillerde oldukça sinirli ve tepkili bir şekilde gittim bu arkadaşın üzerine. Bana karşı hiçbir zaman "heval" kelimesini kullanmamasından, bütün saygısızlıklarına kadar yaklaşımlarını eleştirdim. Ertesi gün Hasan arkadaş beni ve onu yalnız çağırdı. Mahsum tekilde de, yalnız konuştuğumuzda da öfkesinden beni dövecek kadar kudurgan konuşuyor, hiçbir şeyi anlamadığını, beni partili görmediğini, provokasyon yaptığımı, komplo yaptığımı ve daha da çok kötü şeyleri ileride yapacağımı söylüyordu. Resmen beni tahrik etmek için elinden geleni yaptı. Vallahi ne yalan söyleyeyim, ben de ona karşı düşüncelerimi açıkça ortaya koyup, kendisinin benimle ilgili görüşlerine hiçbir değer vermediğini söyledim. Kendisine ayrıca bas bas bağırp, kendisini dinlemek zorunda olmadığımı, ben gittikten sonra ne istiyorsa söyleyebileceğini belirttim, rahatlardım. İyi oldu. Gözünü korkuttum. Beni öyle evirip çevirip azarlayamayacaklarını anladılar. O da anladı, Hasan arkadaş da.

29 Haziran 1997

Operasyon başladı. Çırav, Gabar ve Gêli'yi kapsayan geniş çaplı bir operasyon olacağı kanısındayız. Düşman Güney'de yediği darbeyi bize Kuzey'de vuracağı bir darbeye telafi ettirmeye çalışıyor. Oldukça kudurganlar. Yaralı yılan misali. Biz ise dün yapacağımız bir eylem için iki gruba bölünmüştük. Eylem grubu gitti. Şu an askerler bizimle eylem grubu arasında. Yani bölüğümüz koptu. Hasan arkadaş, Azat arkadaş ve ben beraberiz. Beraber olmak sorun değil. Sadece Hasan arkadaş var. Her şeyi bilen tek karar alır.

4 Temmuz 1997

Uzun oldu sana yazmayalı. Yazmak sorun değil akıp giden günleri, akıp giden günlerden kalan izdüşümleri yazmak sorun. (Siyah kalemimi Hasan adlı bir arkadaşımız götürdüğünden farklı bir kalemle yazıyorum.) Her şeye verilen insani yanıt ve her şeyden çıkarılan kıssadan hisse. Yani yaşamın gerçek boyutu. Yaşatılanı yaşamak sorunu yok, yaşanılmamış olanı arayıp bulma savaşı. Belki de en güzel olanı aramaya var mısın? Nereden biliyorsun; belki de uğraşsan, arasan, reddetsen, sen duyguların en çılgınını bulacaksın. En derin duygularla bağlanılacak, en büyük değere ulaşacaksın. Ara! Hiçbir şeyi sen bulmuş değilsin. O yüzden değersiz her şey. Hiçbir şey vazgeçilmeyesi değil o yüzden bul. Sana ait olanı, yani hiç bulunmamış, insanların hiç görmemiş, tanımamış olduğu ve bu dünyada seninle varolup, senin varettiğin, varedeceğin bir şeyler, duygular özlenimler var. Ara! En büyük hasretim sen olmak. Ben olmak yani. Bana ulaşmak. Yok olmak istemiyorum varlıklar içinde. Yaşananlar içinde yaşanmak, yaşamak istemiyorum. Tüm varlık ve yaşananlar içindeki yokluğumu görüp yeşermek istiyorum. Varetmek kendimi, varolmamış bir şekilde. Yani yaşamaya güç yetirmek. Yani sonsuz derecede hissetmek, hissetmek, hissetmek. Bir şeylerin olmadığını kötü olduğunu hissetmek, bir şeyleri sırf bu sebeple işte aramak, bulmak, yitirmek. Ve yeniden hissetmek.

Evet sevgili dostum. Uzun oldu sana yazmayalı. Bir koca denizde kendimi yitirmeme savaşı veriyorum. Kendimden oldukça uzaklarda, garip diyarlarda, Çırav, Gabar ormanlarının derin, sessiz dallarında gece geceliyor, gün günlüyoruz. Bazen kendime bakıp; "bu ben miyim allahım" diyesim geliyor. Kim bu yaşayan? Her şey bana yabancı, insanların gözü, dili, eylemi garipsediğim bir durum. Ama yine de onlarla yaşıyorum. Ve kendimi belki de hiçbir zaman bu kadar anlamsız hissetmemiştim. Ne içimim ben? Ben burada niye varım? Kayboldum Melsa. Partiyi, Önderliği, sevdiklerimi, seni bile kaybettim. Kendimi tanıdığım, bildiğim kendimi bile kaybettim. Yok! Sesiniz uzaktan geliyor. Duyuyorum, çağırıyorsunuz ama, yol çok karışık, çapraşık. İşte bulunduğumuz yere gelemiyorum.

Biliyorum sebebin. Niye böyle olduğunu biliyorum. Ama şimdi yazacak durumda değilim. Tek bildiğim girdim bir ormana ve kayboldum.

Çoktan beri elimizde esir tuttuğumuz 3 köylü vardı. Biri 11 yaşında Sadık adlı bir çocuk, biri 18 yaşında Ferhan ve biri de 20 yaşında bir çete oğlu olan Hüseyin. Çetelerin koyunlarını getirdiğimiz gün onları sürünün önünde çobanlık yaptıkları bir esnada mecburiyetten esir almıştık. Öldürür müyüz, bırakır mıyız derken yaşamımızın bir parçası oluverdiler. Birliğimiz onlara, özellikle de Sadık'a bayağı alışı. Tabi onlar da bize. Artık "heval" sözcüğünü dillerinden düşürmez olmuşlardı. Geçen gün uğradığımız kobra saldırısında onlardan biri de yaralanmıştı. Bizimle hemen hemen aynı duyguları yaşıyorlardı. Bizimle birlikte açlık çekiyorlar, bizimle birlikte manevra yapıyor, sessizliğe dikkat ediyorlardı.

İşte bugün onlardan birinin, Ferhan'ın babası bulunduğumuz noktaya geldi. Ferhan biz ağlamaması gerektiğini söylediğimiz için ağlamadı. Bu ilgimi çekti. Yine genel olarak babasını değil, bizi hoşnut edecek davranışları sergilemek gayretinde olduğunu farkettilim. Onları bırakacağız. Bölük yönetiminden bazı arkadaşlar öldürülmelerinden yana, ama ben bırakılmalarından yana görüş belirttim.

Savaş alanına geldim ama daha savaşa girmedim Melsa. Sokmuyorlar. Savaşla temas ediyoruz sadece. Beni eyleme göndermiyorlar. Hasan arkadaşın bu konuda hiç güveni yok. Bu konuda çok çaresiz ve ezik bir haldeyim. Geçen gün 2 günlük bir operasyon oldu. Bölükten eyleme gidenler dışında kalan herkes bir ormanda saklandık. Düşman geri çekilirken 5-10 metre uzağımızdan, büyük çatırtı ve gürültülerle geçip gidiyordu. O anda Hasan arkadaş 10 kişilik bir pusu grubu hazırladı ve grubun başında kendisi gideceğini belirtti. Düşünsene ben ve Azad ordayız, kendisi gidecek!

Çok sessiz olmamız gereken bir andı. Gitmek istediğimi dayattıkça Hasan arkadaş çok sert bir şekilde bana susmamı, hareketsiz olmamı söylüyordu. O an öyle büyük sıkıntılar yaşıyordum ki gitmek istemi dayanılmaz, susturulmaz bir arzuydu. Ama onun bana savaş konusunda güvenmediğini bildiğim için

dayatamıyordum. Savaşta, eylemde güven vermediğim sürece ben bir komutan değilim. Bunu biliyorum. Bu böyle kabul ediliyor. Ve bu beni savaşta aşırı uç noktalara itiyor. Örneğin kobraların altında aşırı bir duyarsızlık, hatta ölme istemi duymam hep bundan. Beni sırf bazı doğruları bilen, sıradan bir teorisyen gibi görmelerini istemiyorum ama onlar beni buna zorluyorlar. Bu giderek durumumu daha farklı yönlerden de etkileyecek. Birer birer savaşa gönderdiğim arkadaşların arkasından durup bakamam ya da onlar savaşırken noktada oturup bekleyemem. Sonra onları doğrulara çekemem. Çünkü bu gücü bana savaş verir. Savaşta otorite olmak budur, yani savaşmak.

Sıkılıyorum. Şu an yetki bana her şeyin önünde engel gibi geliyor. Savaşmanın, eylemin, tüm ruhuma benliğime, coşku katacak gerçek sebeplerin benimle buluşmasının önündeki tek engel yetki. Neymiş, takım komutanı yok, kalsın. Savaşmayan, savaştırmayan bir takım komutanı. Ve bu nedenle birlik içinde sözü fazla dinlenilmeyen bir takım komutanı.

Sıkılıyorum Melsa. Kafeste gibiyim. Ah! Bütün mekanların darlığından ve şurası burasılığından, bütün zamanların geçmişliği uzaklığından sıyrılıp eylem vaktinde ve eylemde olsam.

7 Temmuz 1997

Uzun bir süredir keşfini yaptığımız, tüm hazırlıklarını tamamladığımız operasyon nedeniyle, 3 gün ertelemek zorunda kaldığımız ve operasyon sonrası yeni bir keşifle yeniden yürürlüğe koyup hava koşullarının muhalefeti yüzünden üç gündür "ha oldu ha olacak" diye bekleyip durduğumuz eylem nihayet dün gerçekleşti.

Arkadaşlar 4 çete vurmuşlar. 1 çanta getirdiler. Anlattıklarına göre oldukça zorlu bir geri çekilme olmuş. Şansımız vardı ki, kobra gelmedi. Yoksa o öğlen sıcağında ve 3 gün açlıktan sonra eylem grubunun o dik yokuşu yürüyüp çıkması tam bir problem olacaktı. Zaten şu anda bile eyleme giden arkadaşlar dökülmüş durumda. Saldırı komutanı Cesur arkadaş yorgunluğundan konuşamaz durumda. Zaten eylemden silah getirmede için durumu hiç iyi değil. Savaşçılığına leke sürülmüş gibi hissediyor kendisini. İçimizdeki en genç komutan olan bu arkadaşla karşı çok sıcak bir sevgi duyuyorum. Dürüst, candan ve sıcak bir insan. Eylem süresince hep onun sağ salım dönmesini diledim kayan yıldızlardan. Bu bölükte bazı arkadaşlar var Melsa, onları tanımanı isterdim. Genç yaşta ve insanın özünü, el değmemişliğini, kirlenmemişliğini temsil ediyorlar. Doğallık, sevecenlik, saygı, mertlik, irade bu insanlarda bir müzede özenle korunan antik çağdan kalma birer parça gibi korunmuş. Ve hemen ilgi çekiyor. Yüzlerine yansıyor bu güzellik. Örneğin Botan, Xebat, Aziz, Yılmaz, Zilan, Xurşit. Gerçekten de bu bölükte beni daha iyi anlayabilecek, benimle daha derin tartışabilecek insanlar olduğu halde kendimi en çok bu arkadaşlara yakın hissediyorum. Hatta bazen onlardaki bu aşırı doğallık, bu insan yiğitliğinin, bozulmamış, yozlaştırılmamış kıvamı beni kendimden rahatsız ediyor. Onlara karşı sınırsız, oldukça şefkati barındıran bir sevgi duyuyorum. Bu

saydığım arkadaşlardan Cesur, Botan, Yılmaz, Piling, Xebat genelde saldırı gruplarında yer alıyorlar. Hep ölümle burun buruna olan arkadaşlar. Belki de hep böyle ölümle koyun koyuna yaşamak, yaşamdaki tüm küçük hesaplardan sıyırdı ve katıksız insanlaştırdı bu insanları diye düşünüyorum. Yani adanmış yaşamın, bireyselliklerden arınıp temizlenmesi gerçekleşti. Savaş temizledi onları. Biliyorum, inanıyorum, savaş düşmana karşı açıkça, yiğitçe şahlanmak, isyan etmek, insan yüreğindeki kiri-pası temizler. Savaş pişirir insanı, duyguyu, düşünceyi kaynatıp derinleştirir. İnsan olmanın tüm erdemleri bu yüce eylemde boyverir. Savaştıkça insanlaşılır.

Nasıl rahatsızım bir bilsen. Savaşamıyorum. Savaştırılmıyorum. Elimde silahım, gecelerde, sınırlarda pusulayan, kol vuran bir savaşçı olmak arzusu beni yakıyor. Ama savaşamıyorum. Göndermiyorlar.

13 Temmuz 1997

Tanrım! Parti insanların umurunda bile değil. Herkes korkunç kendi bireyciliğinde. Herkes kendi derdinde. Ne yapsam, neye çare olsam. Ama söz, çare olacağım, bıkmayacağım, yılmayacağım. Uzlaşmayacağım. Kendimle de bunlarla da. Nasıl dayanıyor yürekler. Koskoca bir birlik ellerinden gidecek umurlarında değil. İşleri güçleri uykuları, yemekleri, küçük burjuvalıkları.

14 Temmuz 1997

Sana yazmadım ama geçen gün bir eyleme katılmam benim açımdan önemli bir durumdu. Eylem sayılmazdı belki birçokları için ama ben ilk kez düşmanın o kadar burnunun dibine girdim. Fiilen düşmana ilk kez zarar verdiğim ve onun tepkisini üzerime çektiğim için bu görevi ciddi bir eylem olarak gördüm. Şexereş çetelerine yönelik bir eylem yaptık ve bildiri bıraktık. Ve ettikleri sebze bahçelerinden sebzelerini toplayıp arkadaşlara getirdik. Çete köyünden sadece 10 dakika uzaklıktaydık. Dönüşte havanlar sağımıza

solumuza düşüyorlardı. Sırtımızda herbirimiz yaklaşık 30 kilo salatalık taşıyorduk ve nokta 1 gecelik uzaklıktaydı. Sabaha kadar yürüdük.

Havanlar tahminlerine göre genelde ya önümüze ya arkamıza düşüyorlardı. Bazı anları beni oldukça heyecanlandırdı. Örneğin gece yarısı Şırnak'ın karşısında bulunan araziye ateşe vermek, anında tutuşan buğday tarlalarının kızıl aydınlığı içinde koşmak ve koşarken gene durup bir yeri daha ateşe vermek kalbi çarptırıyordu. Ne güzel bir duygu, ne kadar normalin dışında normal sözcüklerle ifade edilmesi zor. Bu eyleme kendi zorumla gittim. Fazla ciddiye almadıkları bir iş olduğunu bildiğim halde gittim. Çünkü onların pratik olarak bana güvenleri yok. Savaşa sokmuyorlar. Bu nedenle onlara günlük görevlerde güven vermek zorundayım. Bu nedenle gittim. Ama kadına güvensizliklerini bir kez daha ortaya koydular.

17 Temmuz 1997

Çok sıkıntım. Başım ağrıdan patlamak üzere, siz sevgili arkadaşlarım, bayan, erkek farketmez, siz hepiniz yoldaşlarım, beni çok üzdünüz. Çok zorladınız. Gerçekten bir yoldaşlık darbesi vurdunuz. En üstten en alta kadar, sağolun, istediğiniz kadar belki ondan da fazla incittiniz beni. Yüreğimi kırdınız her davranışınızla. Siz sevdiğim, bir şeyler vermeye, hücremde varsa bir damla kan paylaşmaya çalıştığım insanlar. Beni kanlar içinde bırakıyorsunuz. Ağrıma gidiyor. Mevzide kendimi ona siper edip parçalar başına değmesin diye başımı göğsüne soktuğum yoldaşım beni vuruyor. Başının ağrısına ilaçlar aradığım yoldaşım başımı ağrıtıyor. Ah Melsa, içim paramparça. Ağlamak geliyor içimden, keşke yanımda olsan ve bana sımsıkı sarılsan sevgili arkadaşım. Omuzunda, sımsıcak bir dost omuzda saatlerce ağlasam. Destek lazım bana. Çok daralmışım. Vurup şu dağların yükseğine, yarıp enginliklerini, deşip ovaların sarı dikenli, çalılı düşüne ulaşsam, ulaşsam sevgiye sevgiliye.

Ah uzaklardayım. Ötesindeyim, bütün ulaşılmaz sınırların. Sen ulaş bana ne olur. Bir selamın ola gele kurtuluş. Ah, yüreğimin acısını kesmek ne çare. Kesip alsam içinden. Ah, çaresizliği boşsam içimin kuytuluklarında. Ah, bütün sevgililerle aramdaki coğrafyaları eritsem yürek sızımın hararetinde. Bütün hasretler ve özlemler binlerce dokunuşun ılık mavi sularında boğulup yitseler. Yüzbinlerce dostyüzlü sözcüğün ışığında soluverse, yatışıp ölüverse şahlanmış öfke.

Başım ağrıyor. İnsanlığa pirim vermiyor kimse. Herkes despotizmden yana. Herkes insanlığın bastırılmasından yana, güvendiğim dağlara kar yağıyor Melsa. Üşüyorum üşüyorum.

22 Temmuz 1997

Ne kadar çok şey var sana yazmak isteyip de yazamadığım. Şu yanan yüreğimin ne sözleri var söylenecek, ne duygular var söze dönüşmesi gereken... Yüreğim sırdaşsızlıktan ağırlaşan bir akşam hüznü kesiliyor. Oysa sen orada, ben burada. Ben yirmidört saatim savaş, öfke, kin ve sevgi, ben yirmidört saatim özlem, sen kimbilir nerede, nasıl...? Birbirimizden haberimiz yok, oysa çok şey var seninle konuşulması gereken. Özlüyorum seni sevgili arkadaşım. Konuşmalarımızı, kavgalarımızı. Senin gibi yoldaşlara ihtiyacım var. Kendimi paylaşacağım bir dostum olmalı. Bugünlerde başka bir şey istemiyorum. Dostlarıyla çoğalır insan, büyür, güzelleşir, gelişir.

30 Temmuz 1997

...

3 Ağustos 1997

Tam karşımda Herekol, çizgileri silinmiş karakalın bir tablo. Öfke ve asalet. Tam karşısında Herekol'un ben, yüzme bilmeden okyanusa düşmüş bir kız. Çaresizlik ve acı. Garibim, garibim, garibim. Ne yana dönsem garipliğim. Bugün yine teknil konusu bendim. Çok basit bir hata. İzinsiz banyoya gittim. Gelip geçenler görmüşler beni. Çok üstüme geldiler. Çok üstüme geliyorlar Melsa. Neredeyse inceldiği yerden kopsun diyeceğim. Ne olacaksa olsun.

7 Ağustos 1997

Beytüşşebap

Ne yollardan, ne yerlerden geçtik... Ne dostları, neleri gördük...

Birkaç gün önce Gabar'dan ayrılıp Besta'ya, Besta'dan Beytüşşebap'a geldik. Uzun, yorucu ama umutlu güzel bir yolculuktu. Daha önce sıkıntıyla, sinirle, öfkeyle geçtiğimiz kaldığımız yerlerde bu kez sevdiğim, tanıdığım, alıştığım insanlarla mutlu, huzurlu, anlamlı kaldım, geçtim. Bir kez daha çok hissettim insan sevdikleriyle var, sevdikleriyle mutlu insan, ilişkileriyle insan.

Gabar...

Zümrüt yeşili Cilo, palamut, kızvan ormanları, ormanların yeşili arasında fışkıran beyaz köpüklü kayalıkları, kıpkırmızı killi toprağının içinde hat hat uzanan sarı kum şeritleri. Bir zamanların çalışkan, emektar, şirin insanların el emeği, alın teri, göznuru olan bereketli cennet köyleri ile ülkemin şefkatli sıcacık bir mekanıydı. Gece yıldızlarını izleyerek uyudum, kayarken binlercesi beyaz ışıkları bırakarak ardından binlerce dilek tuttum.

Dolunayında laciverti, parıltısını yemyeşil ormanlarla kaplı tepelerin doruklarında gizleyen, gecelerinde Sipiviyan caddesinde yürüdüm, güzel günleri, geleceği, kavgayı düşündüm.

Uzaktan huzuru, bereketi, temizliği andıran, insana sadece insanca yaşamayı ve emeği hissettiren Avalı, Bırava, Birke, Sipiviyan... Ve daha onlarca yanmış yıkılmış köy, her şeye rağmen, düşmana inat, zalime inat, sömürgeciye inat bize dostluk, yoldaşlık etti. Açlığın vücudumuza kemirgen bir kurt gibi yapıştığı günlerde yaşam kaynağımız bu köylerin dutu, elması, üzümüydü...

Çırav'ın korumasız, çıplak gecelerinde üşüdüm. Gözlabildiğince uzanan heliz deryasının uçuk sarıya çalan yeşil dalgaları arasında zorlukla adım atarken, havaya yayılan müthiş bir şiir eşliğinde, yıldızların şarkılarını dinledim. Göğün, yere en yakın yeri. Yerde göğe en yakın bizdik. En büyük yıldız şu çıplak ellerimizle yakalayabilirdik. Duru, parlak gökyüzü ve kirletilmemiş yeryüzünün en temiz ve en arı insanları bizdik sanki. Sanki samanyoluna ulaşacaktık, tuttuğumuz yolla, sonsuzluğu yürüyecektik ordan.

Ulu kervanların izlerini takip edip kutsal ışığa ulaşıp, bir parça damıtacaktık insanların dünyasına. Ve Çırav'da geceye yayılan serin rüzgarın, kulaklarda bin yıllarca çınlatacağı bir ezgi olacaktık. Çırav; ulaşılmaz, çok yükseklerde çok zor başarıldıkça sevilen ve sevidikçe başarılan.

Çırav-Gabar arası Geliye Gardıla meskenimizdi geceleri. Şırnak'ın ışıkları bir altın gerdanlığın elmas ışıltıları gibi karanlığa yamanıyor, azametinde aysız geceler şatafatlı bir ışığa boğuyordu. İçinde halkımdan

insanlarımdan çok sömürgeciliği, meşhur tank taburunu, Türk subay ve askerlerinin benzersiz zulmünü hissettiğim bu şehrin ışıkları nöbetçi subay olduğum gecelerde içimi ürpertirdi.

8 Ağustos 1997

Evet neler yaşadık Gabar'da. Yaşadıklarımız gördüklerimiz kadar güzel miydi? Maalesef Gabar'ın bu güzelliklerinden ve benden kaçır gibi kaçtık. Bizim için bir cennet olabilecek Gabar'dan kendi önerimizle, isteyerek çıktık. Niye mi? Çünkü bireycilik, çünkü bencillik, çünkü karalama, çünkü dürüst olamama, çünkü vurkaç dünyası. Vay anasını diyesi geliyor insanın Melsa, adamcağız sırf kendini kurtarmak için tutup bölüğümüzün bütün pratiğini yerlere vuruyor, kendi bölgesinin güçlü olmadığımız eyalet hareketli birliği olduğumuz için bizim yaptığımız her şeyi karalıyor, yerden yere vuruyor. Eyleme giden arkadaşlar silah kaldırmamış diye üzerlerine bir gidişi var ki neredeyse, yani utanmasa diyeceğim dövecek, alay edecek. "Siz" diyor "alışmışsınız çanta periti kaldırmaya".

Eylemci arkadaşlar, bölük komutanı, komuta kademesi hep bunalımda. Ve bir de bizi aç bırakışı günlerce. Bölge lojistik biriminin çıkardığı erzağı bölge gücü için saklayıp, birliği günlerce aç bıraktı. Kimden mi bahsediyorum. Kendisini Moskova Önlerinde'nin Momiş Uli'si sanan Cafer arkadaştan. İlginç bir insandı doğrusu. Eskiden işportacıymış. Tavlayla domates, biber satarmış. Şimdi bölge komutanı. Belirli bir gelişme kaydettiği hiç inkar edilmez. Ezber yönlü müthiş bir arkadaş. Ancak özde değiştirdiği şey çok az. Toplantılarda çürük malını allayıp pullayıp satıyor, satıcılığını yeterince kamufle edemiyordu. Arkadaşımız tam bir anti-YAJK'çı. Açıkça diyordu, "bu YAJK yıkıyor mu, yapıyor mu? Ben anlamadım." "Kaygılıyım" diyordu. Ve kaygısını örgüt kaygısıymış gibi göstermesine rağmen bunun böyle olmadığı çok belirgindi. Arkadaş beni sevmedi ama benden çekindi. Eleştirilerimi bir dereceye kadar dikkate aldı, almak zorunda idi. Ama birliğimize karşı aşırı çıkarıcı, birliğin yetmezliklerini büyütterek kendi bölgesinin hatalarını örtbas etmek istemesi, bunun için insanları tahrik etmesi, bunalıma sürüklemesi, intiharvari çıkışlara itişini beni tiksindirdi. YAJK sorumlusu Ağrı arkadaşına karşı tam bir kazak erkekti. Ve sırf bu yüzden YAJK Gabar'da hiç mi hiç gelişmemişti.

Gabar'da en güzel anlarımı bayan arkadaşlarla geçirdim. Güzel bir takımımız vardı. Hala var. Sorunlarımız da vardı, ama birbirimize oldukça sahip çıkıyorduk. Özellikle ben ve yardımcılarım. Ruken ve Jiyan. Bölük yönetimine karşı dişediş bir savaş verdik, hala veriyoruz, tavizsiziz. Bize diledikleri gibi yaklaşıyorlar. Saygısızca konuşmıyorlar bizimle, özellikle bölük komutanı Hasan arkadaşın ayağını denk almasını sağladık.

Ancak bu arkadaşlarımızla hala önemli problemlerimiz var. Örneğin bizi pratiğe gönüllerince katmaya çalışmaları, bizim de bir koruma yaklaşımı gibi görünse de özünde, kadının savaş sahasını her zaman için dezavantajlı bir halde tutma, onun bu sahada hakim hale gelişinin önünü almadan ibaret olan pratik, savaş dışı bırakma yaklaşımı çok belirgindi. Bölük içinde her görevlendirmede mutlaka sorun yaşıyoruz. Birçok kez rahatlıkla "siz bu göreve gitmeyeceksiniz" diyebiliyorlar. Bu bizi çileden çıkarıyor açıkçası. Zaten Gabar'dan ayrılmadan bir-iki gün önce bu yönlü önemli bir sorun çıktı. Ani bir operasyon sonucu bölüğümüz iki parçaya bölündü ve büyük olan parçamız yeni savaşçılarla birlikte tepeye çıkmak

durumunda kaldı. Nuktada toplam 2 manga kalıyor, yönetim düzeyinde ise bölük komutanı 2. takım komutanı, cephe grubu komutanı var. Tepeye çıkanlarla kim gidecek sorusuna herkes sadece "Reyber" diyor. Zaten Azad dün gitmiş. Yani nuktada kalmak benim açımdan o kadar kanıksanmış bir durum ki kimse "bu kadar güç gidiyor, bir komutan yeterli olamaz" demiyor. Neyse kendimi önerdim. Hasan arkadaşın çok saygısızca "Bunu da mı tartışacağız, gidersen git" direktifine uygun olarak ve bir-iki arkadaşın da desteğiyle gittim. Cehennem gibi bir tepeye tırmandık. Bu kez tepede 2 keşif grubu çıkarmamız lazım. Ben kendi mantığımın en doğal ve uygun bulduğu tarzda kendimi bir keşfin, Reyber'i diğer keşfin başına önerdim. 2. keşfe bir manga erkek arkadaş gidiyor. Yerleri daha hakim ve stratejik. Ben de onlarla gideceğim dedim. Reyber arkadaşımız bana "hayır" demeye bile tenezzül etmeden talimatı, perspektifi, cihazı manga komutanına teslim edip gönderdi. Ben orada bir takım komutanı mıyım, savaşçı mıyım, hiçbir şey miyim, belli değildi. Gitmekte ısrar edince, dahası gidenlerin arkasına takılıp gidince bu arkadaş benim gitmekte kararlı olduğumun farkına varınca, manga komutanına benim onlarla gitmemi isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki her manga komutanı takım komutansız, özellikle de bayan takım komutansız göreve gitmek ister. O da "hayır, ne işi var" dedi. Daha da cinlerim tepeme çıktı. "Kesin gideceğim" dedim. Grubun arkasından yürüdüm. Manga komutan yardımcısı Xurşit, "senin ne işin var" dedi. Reyber ise "sen gitmeyeceksin" diye kesin tavır koydu. Zaten Reyber'in tavrı yüzünden, diğerleri gidişim üzerine üslupsuzca tartışıyordu. Bütün sınırlarım altüst oldu. Silahımı kaldırdığım gibi yere çarpıp ağlamaya başladım. O gün Reyber'in bana söylediği her şey iğne gibi battı. Söylediği her şeye tepki duydum. Talimatlarını kabul etmedim. Aşırı moralim bozuldu. Bütün yapı bunu hissetti. Bay fırsatçılar kullanarak günlerce beni tek mil konusu yaptılar. Giderek bölükten, bölük yönetiminden aşırı bir uzaklaşmayı, soğumayı yaşadım. Kendimi takıma kapattım. Neyse işte günlerimiz böyle kavgayla gürültüyle geçti. Erkek savaştırmıyor, çalıştırmıyor ve hep kendisine muhtaç bırakmak istiyor. Bu tarihsel bir oyun ve koruma kisvesi altında yürütülüyor. Gabar'daki mimarı ise Cafer arkadaş. Gücünü Cemal arkadaştan alıyor. İşte böylesi günlerden sonra eyalet birimiyle hızla Gabar'dan ayrılıp Besta'ya geldik. Gabar'dan çıktığımızı sevindim. Sıkılıyor, daralıyordum. Tartışacak, anlaşacak, paylaşacak bir can yoldaş, dost, heval yoktu. Azdı doğrusu. Cafer arkadaş her an bizi teşhir ediyordu. Bölgenin ekonomik ambargosu altındaydık. Çıktık, iyi oldu.

Yürüdük... Çok yıldızlı parlak gecelerde terimiz alnımızdan süzülürken, sırtımızda yükümüz ve umudumuz uzun yolları geçtik, yüksek dağları aştık, düşmanın büyük bel bağladığı karakolların, lazer kameraların burunlarının diplerinden sessiz sular gibi süzülüp geçtik. Gecede yıldızların şavkında doyumsuz bir manzaranın parçasıydık. Bir zincir gibi birbirimize eklenmiş, zafere yürüyorduk. Yorulduk dağlarca, \*dollarca.

Ülkemde yaşadıkça, Botan'da direndikçe ve dağlarda yürüdükçe daha da bağlandı yüreğim savaşa, toprağa. Her şey özü gibi yaşandıkça daha da anlamlılaştı. Ülke, dağ, savaş ve BOTAN. Botan'da olmak yaşamaktan, direnmekten büyük gurur duydum. Onur duydum. Botan'da savaşanlar ve direnenler daha da saygıdeğer insanlar oldular gözümde.

Şunu anladım. Botan'a, Botan yapısına sıradan yaklaşılmaz, basit yaklaşılmaz. Yaşam olağanın çok çok üstündedir. Botan'da ve ancak büyük bir ülke sevgisi buna sebep olabilir. Besta'dan Deriye Kaç'a (Çam Kapısı) doğru yürürken hep bunları düşündüm. Bu büyük düşman ambargosuna, böylesine büyük bir iradeyle direniyor bu arkadaşlar tam 3 yıl. Tam 3 yıl aç, yoksul. Botan'da yaşam bir romandır.

\*\*\*\*

Yeşilin sayısız tonunun küçücük bir alanda tam bir renk ahengi oluşturduğu, mor, sarı, pembe, kırmızı yayla çiçeklerinin bu yeşil kadife zemin üzerinde gamsız, düzensiz dağıldığı, insana sadece "burada yaşamalıyım" dedirten uçsuz bucaksız Beytüşşebap Zozanı. Ve önümüzde yeşil bir çimen denizinin ahenkli dalgaları gibi Faraşın.

11 Ağustos 1997

Uzun yürüyüşümüz devam ediyor. Yolculuğumuzun 12. gününde, Beytüşşebap'ın Deriya Hesin denilen bir diyarındayız. Yine gecelerin yolcusu, gecelerin sırdaşı, kayan yıldızların tanığı bizdik. Serin yayla rüzgarlarında ve çok yıldızlı bir gökyüzünün altında sadece biz adımlıyorduk yeryüzünü. Rüzgar kulaklarımızda canlı bir ezgi bırakıyor, yürüme diriliği veriyordu bize.

Bazı yerlerde karlar erimemişti hala. Buz gibi karsuları yemyeşil zozandan süzülüyordu dola doğru. Bu tepede keşifçi ve tepecilerimizi bırakıp inişi bir felaket olan dola doğru yola koyulduk. Nasıl ulaştım, nasıl uyudum bilmiyorum. Uyandığımda bir koyun sürüsünün içindeydim. Keşifçilerimiz bir ay önce arkadaşların kaybettiği 300'e yakın koyunu bulmuşlar. Herkes sevinçliydi. Sürü burada yaşam kaynağı.

Bu sabah Reber arkadaşla aramda yine hoş olmayan bir tartışma çıktı. Gerçekten de üslubu hiç de güzel olmayan, kırıcı, alaycı bir arkadaş. Kendisini eleştirdiğimizde ise basit yaklaşımları oluyor. Çaresizliğe itiyor insanı.

12 Ağustos 1997

Dünya ne kadar küçük ve de yaşam ne kadar güzel tesadüflerle dolu. Ve bir de yoldaşlık, arkadaşlık ne kadar güzel. Eski dostlarla karşılaşmak, eski paylaşımları yenileme, geliştirme şansına kavuşmak, tıpkı eski bir türküyü dilimin ucuna düşmüş bir iki mısrasından tutup hatırlamak gibi. Kimleri gördüm bir bilsen. Hebun'u, Newroz'u, Serkan'ı, Sefkan'ı, Amed Palu'yu ve daha sevdiğim, özlediğim, unutamadığım birçok arkadaş. Serkan yine her zamanki bilgiç ayaklarıyla pratik politikadaki zaaflarından bahsetti, Newroz geride bıraktığı zamanı değerlendirememiş olmanın hüznü ve ezikliğiyle mahçuptu. Hebun yine biraz gamsız, kedersiz. Herkes biraz bıraktığım gibi, herkes biraz değişmiş. Acaba ben nasılım? Beni gören dostlar, yoldaşlar ne diyorlar? Değişmiş miyim? Güzelleşmiş miyim? Yaşlanmış mıyım? Ya sen! Seni nasıl bulacağım? Görüşecek miyiz? Sana dair ne yazacağım? Nerede ve nasıl görüşeceğiz? Seninle bu dağların bir kuytusunda, bir vadisinde, bir su başında, bir yeşil zozanda, akşamüstü, öğlen, sabah serininde ya da... görüşebilseydik ne güzel olurdu. Ne güzel olurdu, iki arkadaşın sevgisinin mesafeleri, coğrafyaları eritişine bu dağlar, sular, vadiler tanık olsaydı. Seninle arkadaşlığımızın ayrılık günleri uzadıkça...

16 Ağustos 1997

Ordu oluşumuzun, yani insan oluşa, ulus oluşa, ülke oluşa adım atışımızın 14. yıldönümünü anına, şanına yakışır ve gönlümün dileğince kutluyoruz. Eylemle, silahlarımızla, kanımızla. Tam 4 bölük, 2 taburluk güç bir aradayız. Bayram günü gibi. Bütün eski sevdiğim arkadaşlar. Bazıları seni tanıyorlar, benden selam söylememi istediler. Sana selamlarını iletiyor, bu anlamlı kurtuluş gününde seni ve kavganı selamlıyorum. Faraşın'deyiz. Dün çok soğuk ve uykusuz bir gecenin ardından bu sabah güneşin ılık ışıklarını tenimde hissederek uyandım. Hebun ve Dilan arkadaşlar yanımdaydı. Birlikte kahvaltı ettik. Sonra eylemin hazırlıklarının son safhası olan mevzileri tespit etmek üzere onlardan ayrılıp Şerif arkadaşın komutasında 10 kişiyle birlikte eylem sahasına geldik. Yerleri belirledik. Ben pusu grubundayım. Kol içinde 4 arkadaşla birlikte hakim bir tepede mevzileneceğiz. Arkadaşlar bir çete köyünü vurup, koyunlarını çıkaracaklar. Planlarımıza göre düşmanın bunun ardından araziye çıkması gerekiyor. O zaman vuracağız. Döneme, sürece, Önderliğe ve Agit yoldaşa cevap olabilecek bir eylem. Benim katılmamsa apayrı bir coşku, gurur meselesi. Gönlüm bayram yeri gibi. Mutlak savaşıcağım bu kez. Bu kez eylemde, savaşta yaşayacağım. Yazmam gereken çok şeyler var. Faraşın'de geçirdiğimiz 2-3 günü ve yine Cemal arkadaşın yaptığı toplantıyı anlatmak istiyorum, ancak çok uykusuzum.

18 Ağustos 1997

(Pusuda geçirdiğimiz 3. gün bu)

19 Ağustos 1997

İlk gün çetelere ait 500 koyunu getirdik. İkinci gün çetelere ait 4000 koyunu getirdik, kobralar cehennem gibi saatler yaşattılar. Tek bir şehit vermedik. Son gün, bu sabah çok genç, gencecik, insan güzeli bir arkadaşımız bir başka arkadaşımızın mermisiyle şehit düştü. Xebat!!! Tıpkı kardeşim Hüseyin'e benziyordu. Çakır gözlü, kumral, ağzı burnu çok biçimli, boyu posu her şeyi aynı kardeşim. Onu çok seviyor, özlü buluyordum. Çok dardı, çok tepkiseldi ama gerçek bir savaşçı ve hatta saldırcıydı. Ölüm bu kadar kallesçe yakalamamalıydı bu gül çocuğu. 15'inde bir genç mutlak sonsuzluğa böyle ters, anlamsız gitmemeliydi.

\*\*\*\*\*

O, Melsa. O gülüşü, sesi, gamzeleri, her şeyiyle Melsa, her şeyiyle o artık yok. Yok. O da şehit. Ah Melsa, utanmadan ağlıyorum. Hasan arkadaş şehit düştü. Onu atın sırtında götürdüler Melsa. Bağlamışlardı. Kanı akıyordu. Bir eli kalmıştı dışarıda sadece. O'nu götürdüler. Yılmaz'ı götürdüler, Xebat'ı götürdüler. Yüreğimi götürdüler Melsa. Utanmadan ağlıyorum.

21 Ağustos 1997

Aynı gün, aynı yerde Baytar arkadaş da düştü. Onun da kanı aktı. O'nu da bir katırın sırtına bağladık. Sevgili arkadaşımız, komutanımız da sevdalı olduğu bu kutsal, kutsallaşan toprağa serdi bedenini. Hepimiz bir noktada toplandık. Törenler yapıldı, kurşunlar patlatıldı, sözcükler söylendi, sloganlar atıldı. Onlar duymadı. Hasan arkadaş ve onun canı kadar sevdiği bölüğümüzün küçük Yılmaz'ı, Cansoz ve Baytar arkadaş karşımızda öylece sessiz, gamsız uzanmışlardı. Sonra sırtladık. Uzun bir yol yürüdük. Onlar için kazılmış mezarlara taş taşıdık, ot topladık. Upuzun yatıyordu Hasan arkadaş, Yılmaz hemen yanı başındaydı, Cansoz ve Baytar. Kıyamadım onları o mezarlara koymaya, kıyamadım üzerlerine taş koymaya, toprak atmaya.

"Böyle yiğit ölmüş'mola aman  
Kırvem aman,

Ne abuk tükendi zaman  
Aman aman oy!!!"

Yüreğim, öyle ağır, öyle buruk, öyle acılı. Ateşimi dağa versem yüreğimin, kül olup dağ, duman olur. Nasıl da dayanamıyorum acılara.

22 Ağustos 1997

Evet yoldaş, birlikte yürüdüğümüz, birlikte soluklandığımız, bazen arka arkaya bazen yan yana yürüdüğümüz yollardan şimdi sensiz, yaslı, hüzünlü ve ağır dönüp gideceğiz. Şimdi oturmuş seni toprağa vermiş olduğumuz yere bakıyorum. Ne kadar sessizsin, ne kadar sessizsiniz. Sen ve her şeyi göze alıp çok sevdiğin Yılmaz yan yana. Ve Baytar. Ne kadar durgun. Bir volkan gibi fışkırmaz mısınız o topraktan. Bir nehir gibi coşkulu çağlayamaz mısınız eskisi gibi.

24 Ağustos 1997

Yine bir akşam üstüne gidiyor zaman. Ölümü düşünüyorum. Sonsuz durgunluk, sonsuz sessizlik, sonsuz renksizlik. Ve alışamıyorum, kaldıramıyorum O'nu bizden öyle ani koparışına. O'na yakıştıramıyorum. Tek teselli onun gerçekten çok sevdiği şey uğruna gidişi. Ölümü soğuk, renksiz ve durgun halinden çıkarıp, katlanılabilir, yaşanılabilir bir olgu haline getiren tek şey; sebebi, niçin olduğu.

26 Ağustos 1997

"Kırvem sana selam saldım  
Toprak haber etmemiş,  
Mezarından güller derem  
Ay ışığı yanmayınca"

Duygularım değişmiyor, aşılmıyor ve dile de getiremiyorum. Sadece bazı türküler yüreğimin dili oluyor bazen. Niye böyle oldum? Savaş beni müthiş duygusallaştırdı Melsa. Herkesin en doğal karşıladığı bir durum benim üzerine günlerce, saatlerce yoğunlaştığım bir durum oluyor. Hele şahadet. Hasan ve Yılmaz arkadaşların, özellikle Hasan arkadaşın şahadeti beni inanamayacağın kadar çok etkiliyor. Çok sevdiğim bir arkadaştı, işin ilginç yanı herkes öyle sanıyordu ki ben ve Hasan arkadaş günlük basit bir ilişkiyi bile yürütemeyeceğiz. Ben de öyle sanıyordum. Onun bir kadın düşmanı, aşırı bastırmacı, kaba biri olduğu söylenmişti. En son Ararat'ı YAJK'tan izinsiz görevden alınca bu arkadaşta gerçekten büyük bir öfkeyle gittim bölüğüne. Giderken kendi kendime "bu kez ben onu görevsizlendireceğim" diyordum. Gittim, gerçekten de bayanlardan çok uzak, tepkili ve temkinli ama çok genç ve biraz da çocuksu, kayıtsız, canlı coşkulu birini buldum. Hiç unutmuyorum. Kafamda onu çok kötü şekillendirdiklerinden midir, yoksa gerçek miydi bilmem, onu hiç sevmediğim, hatta nefret ettiğim birine tıpatıp benzettim. Ve daha "merhaba" demeden "heval" dedim "biz birbirimizi bir yerde gördük mü?" Çok güzel olan gülümseyişiyle "hayır" dedi. Zaten sonra da hiç onu o nefret ettiğim kişiye benzetmedim. İlk başlarda gerçekten çok ters yaklaşımları oldu, tabi bana değil, genel kadın yapısına. Eleştirdim ve giderek bu arkadaşın eleştiriye, tartışmaya ve yeniliğe çok açık olduğunu farkettim. Giderek aramızda sıcak, samimi ve dürüst bir ilişki gelişti. Bölük yönetiminde ona dürüst yaklaşan tek kişi bendim. Reyber ona karşı son derece tepkiseldi ve görüşlerini dile getirmiyordu. Azad ise hesapçı. Gerçi Hasan arkadaşın da erkek takım komutanlarına yaklaşımı soğuktu. Bana da öyleydi ama benim eleştirdiğimi ve yaşamda da destek sunmak istediğimi görünce, sıcak yaklaştı. Bazen gelip dertleşiyordu. Yine erkek arkadaşların takımı genelde sorunlu ve saygısız olduğundan, bizim takıma geldiğinde oldukça moral kazanıyordu. Son süreçlerde bölükte en çok bayan arkadaşlara yakınlaşmıştı, bayanlara daha çok güvendiğini belirtiyordu. Bizim özgün çalışmalar yürütmemiz gerektiğini, diğer bazı arkadaşların egemenlikli yaklaşımları olduğunu söylüyordu. Çok gülesim geliyordu. Özel olarak da bana karşı çok saygılıydı ve saygısız yaklaşılmamasına izin vermiyordu. Cemal arkadaşın yaptığı en son toplantıda O da bana ilişkin eleştirilerini dile getirdi. Her şeye mükemmelliyetçi yaklaştığımı, günlük normal hatalar karşısında bile sert çıkışlar yaptığımı, eylem ve pratik konusunda kendime kuşkucu yaklaştığımı, bayan arkadaşları çok koruduğumu belirtti. Sevgili yoldaşım, nasıl da coşkuyla, heyecanla gelmişti Gabar'dan. Cafer arkadaşın uzun süren ters yaklaşımlarından boğulmuş, bunalmış, kendine güvenini yitirmişti. Çünkü çok gençti. 20 yaşında, bir bölük gücü savaştırıyor, yürütüyordu. Cafer ise sırf bireysel kaygılarla bu arkadaş habire teşhir ediyordu. Çok daraldığı bir gün ona, "bizim başaracağımıza inanıyorum, buna gücümüz var, fazla sorunumuz yok" dedim. Öyle moral kazandı, öyle coşkulandı ki "evet" dedi, "ne derlerse desinler, biz başaracağız." Gabar'dan çekilişimize büyük bir sevinçle cevap verdi. Hastaydı ama yine de büyük bir moralle geldi buraya.

Ah Melsa, neyini anlatayım. Keşke sen de tanısaydın bu genç ve yiğit arkadaşı. Ne kadar canlı, \*sivore gibiydi. Savaşkan ve çok cesurdu. Öyle apansız, öyle ani ve öyle gitmemesi gereken bir zaman ve yerde gittiler. O'na çok değer verdim, onu sevdim hatta. Ve doğrusu onu böyle sevdiğimi bilmiyordum. Bilmiyordum. Bu kadar ona alıştığımı da bilmiyordum. Ne yazsam tatmin olmuyorum, ne düşünsem yetmiyor, ne kadar ağlasam rahat olamıyorum. Yüreğim sıkışıyor. O'nu bir daha göremeyeceğimi düşündükçe boğazım düğümleniyor.

\*\*\*\*

Reyber'e karşı tepkim günden güne artıyor. Bu arkadaşın müthiş itici, sevimsiz, tahrikçi özellikleri var. Parti içinde yıllarını geçirip de hiçbir şey anlamamış olan bu arkadaşla yakında gelip benim yerime 3. takım komutanlığı yapmasını önereceğim, davranışlarıyla sinirlerimi bozuyor. Burnunu her şeye sokuyor. Ayrıca Cemal arkadaşın da bazı davranışlarına anlam veremiyorum. Bana "uygundur" dediğini, arkamdan "niye o öyle yapmış" diyor. Bu şekilde Şerif arkadaş bana karşı kışkırtıyor. biri bana söylemesi gereken şeyi, direkmen gidip Cemal arkadaşla söylüyor. İnsanların samimiyetsiz yaklaşımları çıldırtıcı. Sıkılıyorum. Bu ağır duygularım beni boğacak gibi.

Son zamanlarda Hasan arkadaşla bu sorunları artık hiç yaşamıyorduk. Çok rahatlamıştım, şimdi Şerif arkadaşın inanılmaz sekte, egemen yaklaşımlarına günlük yaşamda katlanmak benim enerjimin, sinir gücümün yarısından fazlasını tahrip ediyor. Hele de bu günlerde. Keşke biri beni anlasa, "bugünlerde biraz rahat bırakalım bu arkadaş" dese. Ah insanlar ne kadar vicdansız sevgili arkadaşım, insanlar ne kadar anlayışsız. Ne kadar zayıf an arayışındalar.

Sen bilmiyorsun, bir bilsen ne kadar zorlanıyorum Botan'da. Aslında sevdiğim bağlandığım bu topraklarda, bu insanların yaklaşımına karşı ne kadar çaresizim bir bilsen.

30 Ağustos 1997

Faraşın'ın çok nazlı, çok anlamlı çiçeklerini yapıştırdığım bu sayfaya çok güzel bir şey yazacağım. 3 gün önce Başkan'la konuştum. Sevgili BAŞKAN'ım, en zor, en zayıf anımda yetişti bana. Duygularımın beni boğduğu, sıkboğaz ettiği, kendime söz geçiremediğim, duygularımın ağır yoğunluğunda düşünemediğim, devrimci görevlerimi yürütemediğim bir anda Başkan'ım güç, inanç, moral verdi. Görevlerimi hatırlattı. Yüreğimin küt küt atışları ve sıkışan nefesimle zorluk çektim konuşurken. Her şey yine anlam kazandı, her şey amaç ve hedef karşısında bir yer buldu kendine, gelecek ve şimdi netleşti. Her şey bir düzene, bir sıraya girdi. BAŞKAN'ım. Özledim, özledim. Güzel bir haber ulaştırabilsem bir sevgi olacak, bir güven, inanç olacak, bir değer olacak güzel bir haber ulaştırabilsem. Buna bir ömür adarım, sırf bunun için veririm bu canı, yüz kere veririm, bin kere veririm acılar içinde. Gam yemem, yeter ki bir sevgi sözcüğü, bir güven belirtisi gelsin.

1 Eylül 1997

Merhaba sonbahar. Yine hüznün, kasvetin, sarı yaprakların, yağmurların ve de hasrete boğan ayrılıklarınla geldin çöktün dağlarımıza, dağlar gibi yüreklerimize. Faraşın zozanlarının sarımtırak tepeleri üstünde, uçsuz bucaksız görünen mavi gökyüzünde, ilk beyaz bulutlarda uç verdi bitimsiz güz yağmurları. Serin bir rüzgar, uğultusuyla at koşturuyor Faraşın'de, sanki rüzgar atlara binmiş geliyorsun sonbahar. Üşüyorum, üşütüyorsun.

Geçen bir-iki gün içinde Reyber ve Rubar adlı arkadaşlar ve Tabur komutanımız ve de bölük komutanımız olan Şerif arkadaşla kapsamlı kavgalarım oldu. Tehlikeliydi. Deyim yerindeyse açık arazide gündüz çatışması gibiydi.

Reyber'e duygularım öfke sınırında. Kendimi zor tutuyorum ki, öfke olmasın. Çünkü olursa bu bitişim olur. Rubar ne kadar tuhaf. Ne gülüyor gülesin, ne ağlıyor ağlayasın. Anlamadım.

Şerif arkadaş! Şerif arkadaş! anlamak, tanımak zorundayım, ilginç bir kişilik, kurnaz mı, saf mı? Beni seviyor mu, sevmiyor mu? Dürüst mü, değil mi?

2 Eylül 1997

Dün arkadaşlarımız Peyanus Tepesini basıp 18 silah kaldırdılar. Celal arkadaş (Manga komutanı) şehit düştü. Düşmanın sahte barış gücünü savaşıla kutladık. Şehitlerin intikamını aldık. Herkes çok coşkulu. Neyse ben günlük kavgama döneyim. "Şerif arkadaş" diyordum. Tuhaf bir kişilik bu Melsa. Beni teşhir ediş tarzı çok ince. Örneğin birlikte güvenlik işini ayarlıyoruz ben takıma gelip uyuyorum. Takımdan arkadaşlara beni soruyor uyuduğumu söylüyorlar. "Niye güvenliği ayarlamadan gidip uyuyor" diyor. Bizim takımda sorun olduğum, arkadaşların bana sevgisinin özlü olmadığını, beni kabullenmediklerini, hatta benim dedikodumu yaptıklarını ileri sürüyor, bunu arkadaşlara da yansıtıyor. Arkadaşların herhangi bir görevlendirmeye itirazı halinde "Zınarin'i kabul etmiyorsanız, açıkça söyleyin" diyor. Yardımcım Jiyan'ı bana karşı kışkırtmaya, ikimiz arasında çelişkiler çıkarmaya, hatta onu benden daha çok öne sürerek takımı Jiyan'a, Jiyan'ı kendine bağlamaya çalışıyor. Ancak çok sessiz, sanki değer veriyormuş gibi de. Ama değil. Bana karşı büyük bir kompleks, ezikliği yaşıyor. Çünkü birçok yanı çok geri. Ve bunun için de mutlak zayıf olduğum bir an, bana en çok saldıracak, beni ezecek kişi.

Geçen gün Newroz adında, benim görev verdiğim manga komutanı bir arkadaşla aşırı önyargılı teşhirci ve inkarcı yaklaşması üzerine onunla oldukça olumsuz bir tartışmaya girdim. Sesimi yükselttim. Tabur-mabur komutanıymış, unuttum ve bayağı da ileri gittim sayılır. Ama olsun, ayağını denk alsın. Ne diye tanımadığı bir insanı bir düşkün, işbirlikçi kadının değerlendirmesiyle aşağılıyor. Sırf Newroz geçmişte Zeki arkadaşla bir pratik yaşamış diye, onu mahvedecekler. Aylarca önderlik emek vermiş bu arkadaşla, umurlarında bile değil. Neden! Newroz, Mizgin gibi kendisine karşı şımarık ve hafif meşrep değil.

Şerif arkadaşta farketmişim en önemli özellik kendisine bağlı olmayan kadınları çok yıpratması ve kadınları kendine bağlamak için özel çaba harcaması. Vallahi bu kez çetin bir taşla çarptım. Üstelik bunun yardımcıları da bana geçmişten gelen bir kin besliyorlar. Özellikle Reyber. Sırtını Şerif arkadaşla vermiş

rahatça kafa tutuyor bana. Onu rezil edeceğim bir gün. Tek bir bayanı onunla göreve göndermeyeceğim. Varsın bana bayanları mülkiyetine almış desinler. Almışım. Bir diyecekleri mi var. Ben almasam onlar beni tahrik ediyorlar. Beni sinirlendirip üslupsuzluğa itmeye çalışıyorlar. Farkındayım. Ama ben de iyi direniyorum doğrusu. Tarzlarını anladım, ben ne kadar ezik olsam onlar o kadar bastıracaklar, ben ne kadar gitsem üzerlerine bu kez onlar sinecek. Evet! Büyük balık küçük balığı yutar. Yutulmayacağım.

3 Eylül 1997

Bir kez daha savaşmak umuduyla, coşkusuyla yol hazırlığındayım. Serhesin tarafından operasyona çıkan düşman kollarına vuracağız. Umarım bu kez basacağım tetiğe. Umarım bu kez sevdami söyleyeceğim sevgilime, en güzel ezgilerle. Umarım bu kez kıraç toprağa damlayacak yağmur taneleri... Yalnızca, yalnızca savaşmak, savaşmak, savaşmak için varolduğumu ne kadar da hissediyorum. Ve ne kadar da insanım bu hisle...

4 Eylül 1997

Zınarın'ın şahadet tarihi.

---